

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 866

HET BRANDOFFER VAN GODIN KALL.

20 cent

Een ware orkaan joeg het zand in dichte wolken op.

NIEUWE SERIE

Het Brandoffer van Godin Kali.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

VAN KANHPUR NAAR GWALIAR.

De zon brandde hevig op den witten weg, die zich in het Engelsch-Indische district Bundelkhand uitstrekt van het spoorwegkruispunt Kahnpur tot de stad Gwaliar, gelegen aan een der zijrivieren van de Ganges, een der grootste rivieren van voor-Indië; en wellicht ook een der schoonste.

Een koperen hemel stond als een koepel van vuur over het landschap.

Het eidelooze blauw, met een violette tint aan den gezichtseinder, werd door geen enkel wolkje onderbroken.

Geen enkel levend wezen liet zich zien op den schier eideloozen weg.

Slechts nu en dan steeg een maraboe traag klapwiekend op uit een boschje bamboe-boomen terzijde van den weg.

Soms ook werd heel, heel hoog in de lucht, een schaar groote vogels zichtbaar.

Het waren lammergieren, die op buit uit waren, en misschien in de verwachting verkeerden, dat zij op de aarde, die door een zengenden vuurgloed verteerd werd, wel spoedig het kadaver van een paard of van een zebus zouden ontwaren.

De stilte was zoo drukkend, dat men tot op uren loopens afstand het slijpen hoorde van de zeis, die door een inboorling gebruikt werd, die doende was het hoog opgeschoten graan te maaien.

En toch was deze eenzame streek op dat oogenblik niet geheel en al uitgestorven!

Langs den stoffigen weg, waaraan slechts hier en daar een eenzame bungalow gelegen was, reden drie ruiters.

Zij waren gezeten op kleine, maar zeer sterke paardjes, welke men het kon aanzien dat zij niet alleen geschikt waren voor den vlakken weg, maar dat zij er ook niet tegenop zouden zien, om de steile bergpaden te bestijgen, die in deze woeste, en nog lang niet geheel en al aan het Engelsche gezag onderworpen streken zoo veelvuldig voorkomen.

De paarden waren sierlijk opgetuigd.

Zadels, hoofdstellen en teugels waren van Marokkijnleder, de stijgbeugels waren van fraai bewerkt koper, onder den hals der paarden hing, aan een halve maan van koper bevestigd, een zware gitzwarte paardestaart af.

Het tuig was op vele plaatsen met kleine

plaatjes van messing beslagen, die fel schitterden in de zon.

De drie ruiters waren mannen in de kracht van hun leven.

Een hunner was bijzonder groot en breed gebouwd, en stak wel een hoofd boven zijn twee reisgezellen uit.

De tweede was een man met een scherp geteekend gelaat, waarin twee groote, grijze oogen levendig schitterden.

Dat gelaat was gebruid en getuigde van een ontembare wilskracht.

De derde reiziger was kleiner, sierlijk en krachtig gebouwd.

Hij had een rond gezicht, waaruit twee heldere blauwe oogen steeds vroolijk de wereld in keken.

De reizigers waren gekleed zooals de omstandigheden in deze streken het vereischten.

Zij droegen een rijbroek van nanking, met leder gevoerd, hooge lederen beenkappen, en een soort sporthemd van dunne stof, waarvan de bovenste knoop was losgemaakt.

Om het middel droegen zij een breeden, geel-lederen riem, waarin een jachtmes stak en waaraan ter rechterzijde de groote revolvertas hing.

Hun bewapening werd voltooid door een Engelsche buks uit een der beste fabrieken, die aan een riem over hun schouder hing.

Hun hoofd was gedekt door een witten helmhoed, die hen moest beschermen tegen de brandende stralen der zon.

Hun jassen waren opgerold achter op het zadel bevestigd.

Het paard van den grootsten der drie reizigers was bovendien belast met twee manden, die te weerszijden van het zadel afhingen en die blijkbaar gevuld waren met levensmiddelen.

Deze drie mannen, die in den laten namiddag van de maand Maart langs den weg trokken, waren Lord Lister, bijgenaamd John Raffles, zijn trouwe vriend Charles Brand en James Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, onder welk mom de Groote Onbekende zijn avontuurlijke rol in de hoogste kringen te Londen vervulde!

Slechts weinige weken geleden had Raffles in Frankrijk een avontuur beleefd, dat hem bijna het leven had kunnen kosten.

Hij werd toen zwaar gewond en slechts aan de trouwe zorg van Charles Brand en van den reus Henderson was het te danken geweest, dat hij levend weder naar Engeland had kunnen terugkeeren.

Om van de vermoeienissen van dit avontuur te bekomen en om een „nakuur” te doen, zooals hij het noemde, had Raffles besloten

een reis te ondernemen naar Engelsch-Indië, ten einde daar aan zijn jachtlust te kunnen botvieren en het schoone land terug te zien, dat hij boven vele andere lief had.

Als Raffles een plan koesterde, moest dat ook aanstonds worden uitgevoerd.

Niet zoodra was hij dan ook genezen, door Charles en Henderson trouw verpleegd in het kleine landhuis, waarheen hij zich had laten brengen en dat in de Schotsche hooglanden gelegen was, of hij gaf uitvoering aan zijn voornemen.

De koffers werden gepakt, de wapens werden nagezien, en reeds een paar dagen later waren de drie mannen op weg naar Calcutta, waar zij eenige weken later aan land stapten.

Daar het niet hun doel was zich in deze streken op te houden, die reeds geheel en al door de Westersche beschaving van hun oorspronkelijken aard waren vervreemd, namen zij aanstonds den trein, die hen over Patna en Ahra tot in het hart van de provincie Bengalen bracht.

Daar verlieten zij, in de stad Ghazipur, voor het eerst den trein.

Zij huurden er paarden en trokken de jachtvelden in, tusschen de lage heuvels gelegen en nog rijk aan wild van allerlei aard, ofschoon zij dieper het land zouden moeten intrekken, als zij er prijs op stelden den tijger te gaan schieten, zooals het daarginds heet.

Zij vertoefden daar omstreeks een week, namen toen weder den trein en reden door een heerlijk landschap verder noordwaarts, tot aan Benares.

Deze reis duurde drie dagen.

Hier stapten zij opnieuw uit en van dat oogenblik af zouden zij den spoorweg vaarwel zeggen.

Zij reisden te paard, op den rug van olifanten, of in de door ossen getrokken karren met hun zware wielen zonder spaken, die uit een enkel blok hout zijn vervaardigd.

In de buurt van Allezabad schoot Raffles zijn eersten tijger, een buitengewoon schoon dier, waarvan het vleesch onder de inboorlingen werd verdeeld, terwijl de huid zorgvuldig werd afgeschraapt om naar de villa van Lord Aberdeen in de Cromwell Street te worden gezonden.

Zoo waren zij, met korte dagreizen, en slechts verder trekkend als de groote hitte het veroorloofde, steeds verder van de centra der westersche beschaving verwijderd geraakt.

Zij trokken langs dorpjes met een uitsluitend inlandsche bevolking, geregeerd door een inlandschen burgemeester en met inlandsche politie-agenten.

Zoo bereikten zij ten slotte den weg, waarlangs zij nu voorttrokken.

Geruimen tijd hadden de drie mannen geen woord gesproken, loom als zij waren door de hitte, ofschoon de dag reeds ten einde spoedde.

Charles Brand nam nu zijn helm af en veegde zijn nat voorhoofd met zijn zakdoek droog.

— Zouden wij nog ver van een bewoonde plek zijn? vroeg hij.

Raffles dacht even na voor hij antwoordde:

Zeker nog vier uur rijden! Wij zullen echter zoo verstandig zijn niet verder te gaan, alvorens wat gerust te hebben!

— Maar waar wil je dat dan doen?

— Bij een van gindsche boschjes, daar aan den gezichtseinder. Er zal daarginds wel water zijn en wij kunnen in de schaduw van die boomen onzen maaltijd nuttigen.

— Het is hier ontzettend stil en verlaten!

— Ja, wij zijn hier in een der dunst bevolkte streken. Zoodra men zich in Engelsch-Indië afwendt van de groote steden, komt men trouwens aanstonds in streken waar men soms dagen lang kan reizen zonder een levende ziel te ontmoeten.

— Is het hier veilig?

— Wat meen je? Bedoel je vanwege de dieren of vanwege de menschen?

— Ik heb het nu meer op de laatsten voorzien!

— Nu, dan kan ik je, geloof ik, wel gerust stellen. Hier woont een zachtaardig slag menschen, die ons zeker geen haar breed in den weg zullen leggen! Een dagreis noordelijker echter zouden wij in het gebied der Vindhya's komen, en daar wonen nog duizenden woeste inboorlingen, afstammelingen van de volgelingen van Nana Sahib!

— Van den Nabob, die omstreeks 55 jaar geleden den vreeselijken opstand der Spayers verwekte?

— Ja juist! De menschen houden zich nu kalm omdat zij wel weten, dat het thans onmogelijk zou zijn een opstand te verwekken, maar ik vrees maar al te zeer dat er niet veel toe noodig is om de vonk in het buskruit te werpen en een nieuwen opstand te doen ontstaan! Daarginds vindt men ook nog zeer vele aanhangers der Thugs!

— Dat Vreeselijke Genootschap van de Worgers bestaat dus nog altijd, Mylord? riep Henderson verbaasd uit.

— Nog altijd, Henderson, antwoordde Raffles, De Engelsche overheid weet dat ook wel, maar zij weet tevens dat het zeer moeilijk zoo niet onmogelijk is, dit geheime genootschap geheel uit te roeien! Alle leden houden elkander de hand boven het hoofd, en als men alle

geheimen van de Thugs eens kon doorgronden, dan zou men heel wat ontdekken! Dan zou men bijvoorbeeld bemerken, dat zelfs zeer hoog geplaatste Indische regeeringsbeambten zoowel als Fakirs en bedelmonniken er lid van zijn.

Henderson schudde afkeurend het hoofd.

— Ik vind het meer dan ergerlijk, Mylord, bromde hij.

— Ja, ergerlijk is het zeker, James, hernam Raffles glimlachend. Ik vind het ook nog al ergerlijk als men u tersluiks overvalt, je een lang zijden koord, dat aan het einde van een looden kogel is voorzien, om den hals slingert en je op die wijze in enkele seconden verworgt!

— Doen zij dat werkelijk, Mylord, riep Henderson uit.

— Zeker doen zij dat! James. Men zegt dat Thugs die in hun vreeselijk beroep bekwaam zijn met een koord dat niet dikker is dan een halve centimeter een os kunnen wurgen!

— Maar waarom doen zij dat in 's hemelsnaam, Mylord? riep de brave chauffeur uit.

— Eenvoudig om aan hun Godin, De Godin van den Dood, welgevallig te zijn, mijn jongen, antwoordde Raffles. Zij gelooven in vollen ernst dat zij door iemand te verwurgen, een werk verrichten dat hen aanspraak geeft op een plaats in den Indischen hemel, dat wil zeggen aan de voeten van Boedha.

— Het is een zonderlinge methode, Mylord! riep de chauffeur uit. En ik geloof niet dat het de ware methode is!

Charles barstte in lachen uit.

— Volgens Westersche begrippen zeker niet, James, merkte hij op. Laten wij den hemel bidden, dat wij niet met die heeren kennis maken.

— Dat mogen wij zeker wel Charles, hernam Raffles ernstig, meestal kraait er geen haan naar, als er iemand op die wijze van het leven wordt beroofd. De moordenaars weten het lijk spoorloos te verbergen, en er is weer iemand verdwenen, zonder dat men weet hoe! Of liever — men weet het maar al te goed, maar de vrees weerhoudt de menschen het openlijk uit te spreken?

— Er vallen hun dus ook inboorlingen ten offer, Mylord? vroeg Henderson.

— Inboorlingen zoowel als blanken, James, antwoordde Raffles. Zij maken volstrekt geen onderscheid! Zij zijn de vijanden — en daar komen zij rond voor uit — van het geheele menschedom — ten minste voor zoover ze geen lid zijn van het Genootschap der Worgers.

— En laten zij het bij die afschuwelijke terechtstellingen, Mylord?

— Neen, James, meestal niet. In de meeste

gevallen wordt het slachtoffer tevens uitgeplunderd!

— Die Godin van den Dood schijnt dus ook wel contanten te kunnen gebruiken? ging Henderson voort.

— Dat zal wel zoo zijn, mijn vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Ik moet er je echter opmerkzaam maken, dat je geheugen je in den steek begint te laten, want het moet je toch bekend zijn, dat wij eenige jaren geleden een ontmoeting met een paar van die schurken hebben gehad in het hartje van Londen! En later hebben wij nog eens met de Worgers kennis gemaakt, dicht bij een mijner buitenplaatsen.

— Dat van Londen herinner ik mij, Mylord, maar bij het tweede avontuur was ik helaas afwezig, en dat spijt mij, want ik heb het gevoel alsof men er een goede daad mee verricht als men de aarde van dit ontuig bevrijdt!

— Dat is ook misschien wel zoo, Henderson, hernam Raffles, maar als wij wat verder komen, zou ik je sterk aanraden daar niet al te hard over te spreken, want dat zou je kunnen bezuren! Bedenk wel dat die lieden listig zijn als de slangen, vlug als een hert en onhoorbaar als een kat!

Henderson krabde zich achter het oor.

Toen zeide hij langs zijn neus weg:—

— Ik denk dat ik dan wat zachter zal praten, Mylord!

Onder het voeren van deze en dergelijke gesprekken waren de reizigers een der boschjes genaderd, die door den weg doorsneden werden.

Dat zij hier water zouden aantreffen hadden hun paarden hun reeds een half uur tevoren verraden, want deze schrandere dieren hadden den fijnen kop opgeheven en door de neusgaten begeerig de frissche lucht opgesnoven.

Dadelijk hadden zij hun gang versneld, zonder daartoe te behoeven te worden aangespoord.

Zoodra zij zich in de schaduw van de boomen bevonden, stegen de reizigers af.

De paarden werden van het bit ontdaan, zoodat zij vrijelijk konden knabbelen op het korte gras, dat hier tusschen de boomen groeide en Henderson begon een der manden te onderzoeken, ten einde een kleinen maaltijd te kunnen bereiden.

Een klein beekje slingerde zich door het boschje, dat blijkbaar zijn oorsprong vond op een der heuvels die zich in het westen verhieven, en waarachter de zon reeds was verdwenen.

HOOFDSTUK II.

DE TEMPEL VAN JALAUN.

Raffles, die wel wist hoe snel de duisternis invalt onder deze keerklingen, zeide, zoodra de reizigers zich hadden neergezet om den maaltijd te nuttigen:

— Wij mogen hier niet al te lang blijven, want over een uur is het volkomen duister! Bovendien vrees ik dat er een hevig onweder zal losbarsten! Het is zaak, dat wij nog hedenavond Jalaun bereiken.

— Wat is dat, Mylord? vroeg Henderson.

— Jalaun is een klein stadje, dat op eenige mijlen van den linkeroever van de Jumna is gelegen, die zich een paar honderd mijlen meer zuidelijk in de Ganges stort.

— Je wilt dus te Jalaun overnachten? vroeg Charles.

— Ongetwijfeld.

— Zijn er voor dat plaatsje geen herbergen meer langs den weg?

— Dat herinner ik mij niet. Wij zullen dus zoo spoedig mogelijk weder op weg gaan, want het is nog wel twee uur rijden, alvorens

wij de stad bereikt hebben.

De maaltijd werd spoedig beëindigd. De paarden, die een weinig waren afgedwaald, werden opgevangen en de drie reizigers sprongen weder in het zadel.

De lucht had nu een koperkleurige tint gekregen.

Raffles keek er met gerimpeld voorhoofd naar.

Het was zoo windstil, dat de bladeren aan de boomen zelfs niet bewogen.

De prachtig gekleurde vogels zaten doodstil op de takken met den kop in de veeren gedoken.

De hitte werd nu bijna ondragelijk, ofschoon de zonnestrallen slechts schuin de drie reizigers troffen.

Zwijgend reden zij voort.

Ter weerszijden van den weg was zoover men zien kon geen huis en geen boom te ontwaren.

Na anderhalf uur ongeveer doemden heel

in de verte de witte huizen van Jalaun op, dat op een tamelijk hoogen heuvel is gelegen.

— Laten wij ons haasten, drong Raffles aan, er hangt een vreeselijk onweder in de lucht! Wij kunnen hier nergens schuilen en de kracht van die onweders in deze streken spot met iedere beschrijving!

De drie reizigers zetten hun rijdieren tot meerderen spoed aan.

Het scheen of de dieren begrepen welke strijd er zich daarboven in de wolken, die thans den hemel voor een groot gedeelte bedekten, voorbereidde, want zij snelden als de wind voort.

Maar er waren nog geen tien minuten verlopen, of plotseling joeg een hevige stormvraag hun het fijne zand van den weg in de oogen.

Tegelijkertijd doorkliefde een hevige bliksemslag het zwerk.

Bijna onmiddellijk daarop liet zich een ratelende donderslag hooren. Er waren nog geen tien seconden verlopen, of het onweer was in alle hevigheid losgebroken.

Een ware orkaan joeg het zand in dichte wolken op, zoodat het de reizigers bijna verblindde.

Het hemelwater stroomde in dikke stralen neder en had den weg spoedig in een modderpoel veranderd.

De bliksem was niet van de lucht, en de verschrikte paarden dreigden ieder oogenblik hun berijders af te werpen.

Deze trachtten de dieren tot nog grooter spoed aan te drijven, maar de paarden werden schuw en drongen zich als in hevige vrees tegen elkander.

Tot overmaat van ramp was het zoo donker geworden, dat men nauwelijks den weg kon onderscheiden.

Maar bij het licht van een hevigen bliksemslag, die een zwaren boom ter zijde van den weg met donderend geraas ter aarde deed storten, had Raffles een sombere massa aan den linkerkant van den weg ontdekt.

Hij verhief zijn stem boven het geraas van den storm en schreeuwde:

— Daar is een huis! Spoedig er heen!

Zij gaven hun vermoeide paarden de sporen, en dreven hen naar de aangewezen plek.

Binnen enkele minuten hadden zij het huis bereikt, dat is te zeggen het gebouw, hetwelk Raffles voor een huis had aangezien.

Want inderdaad was het een vervallen tempel, die zeker in geen halve eeuw de geloovigen binnen zijne muren had gezien, en die gedurende al dien tijd verwaarloosd was.

De breede deuren, die toegang tot het in-

wendige van den tempel verleenden, hingen scheef uit hunne hengsels en het was gemakkelijk binnen te gaan.

Raffles bedacht zich geen oogenblik.

Hij sprong van zijn paard en geleidde het dier naar een klein bijgebouw, dat tegen den tempelmuur was gelegen en misschien vroeger gediend had om er de offerdieren te stallen.

Zijn twee metgezellen volgden zijn voorbeeld.

De paarden werden van de hoofdstellen ontdaan en met hun halsters aan een zwaren ring vastgemaakt.

Daarop verlieten de drie mannen dezen geïmproviseerden stal weder en traden den tempel binnen, juist toen het onweder met verdubbelde hevigheid losbarstte.

Hier waren zij althans beveiligd tegen den stroomenden regen en den verblindenden storm.

Raffles haalde zijn electrische zaklantaarn te voorschijn en een oogenblik later was het inwendige van den tempel tamelijk helder verlicht.

Het was een vrij groote rechthoekige ruimte, ongeveer twintig meter lang en twaalf meter breed.

In het midden van de korte zijde tegenover de deuren bevond zich een vervallen altaar.

Het offerblok met een ijzeren ring, scheef in den grond weggezakt, was nog duidelijk te onderscheiden.

De tempel ontving zijn licht door een achttal hooge en smalle vensters, op bijna drie meter van den grond aangebracht.

Eertijds was hij waarschijnlijk wit gepleisterd geweest, maar de oorspronkelijke kleur was sedert lang verdwenen om plaats te maken voor een onbestemden tint.

Hier en daar stonden zware steenen banken langs de wanden, misschien bestemd voor de priesters die de plechtigheid moesten leiden.

De vloer was belegd met groote vierkante steenen platen, die voor het grootste gedeelte reeds gebroken en scheef weggezakt waren.

Slechts bij het altaar lagen zij nog in tamelijk geregelde volgorde.

Dit altaar zelf bestond uit een groot blok van grijze steen, aan de bovenzijde uitgehold om er het bloed van het offerdier in op te vangen.

Ter weerszijden leidde een kleine steenen trap, van drie treden, naar de achterzijde van dit altaar.

Slechts de priesters, die den offerdienst verrichtten, mochten deze geheiligde treden beroeren.

Binnen enkele minuten hadden de drie reizigers dit alles opgenomen.

Zij traden naar een der hoeken, waar eenig stroo lag, dat nog tamelijk versch was, en strekten er zich met een zucht van welbehagen op uit.

— Zouden wij hier nog lang moeten wachten? vroeg Charles op gedempten toon.

— Dat geloof ik haast niet, beste Charles. De onweders in deze streken zijn wel zeer hevig, maar zij duren dan ook meestal kort.

— Wij zetten dus onze reis voort?

— Ongetwijfeld. Zou je soms hier in dezen tempel willen overnachten?

— Oh, wij hebben wel eens een harder bed gehad dan dit stroo, antwoordde Charles lachend.

— Dat is wel mogelijk, maar ik zou hier toch niet gaarne blijven.

— Zooals je wil — ik voeg mij geheel en al naar je instructies. Voor het oogenblik ben ik verheugd, dat wij hoog en droog hier zitten.

De drie mannen zwegen.

Langzamerhand nam het kletteren van den regen op het dak af.

De storm bedaarde bijna even snel als hij gekomen was.

Reeds wilde Henderson opstaan om zich te vergewissen van den toestand van het weer, toen Raffles hem met een plotseling gebaar tegenhield.

Verbaasd keek de reus hem aan.

— Ik wilde gaan zien hoe het weer is, Mylord! zeide hij.

— Stil — spreek niet zoo luid, zeide Raffles fluisterend.

Verwonderd keek nu ook Charles hem aan.

— Waarom moeten we hier zoo stil zijn? vroeg hij op gedempten toon.

— Hoor je dan niets? vroeg Raffles.

Charles luisterde ingespannen.

Er kwam een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

Hij liet zijn stem nog meer dalen en zeide:

— Er wordt hier in de buurt gesproken. Ik hoor menschelijke stemmen.

— Ja juist, en die stemmen komen van onder den grond, daar bij het altaar.

— Ik wil gekielhaald worden, Mylord, als er daar beneden geen Engelsch gesproken wordt, fluisterde Henderson, die eveneens aandachtig had geluisterd.

De drie mannen zwegen.

Op hun teenen slopen zij de kleine smalle trappen op en bereikten zoo de achterzijde van het altaar.

Raffles liet zijn lantaarn op den achterkant schijnen, en fluisterde na eenigen tijd:

— Hier is een ingang.

Hij had een eind touw gegrepen, dat blijkbaar aan een lage ijzeren deur bevestigd was.

Hij trok even aan deze lus van touw en aanstonds ging de deur op een kier staan.

Zij sloot een smalle, donkere ruimte af.

Eenige decimeters van den drempel van de deur was het begin te zien van een smalle, steenen trap, die naar een soort kelder voerde, welke zich onder het altaar uitstreckte.

De stemmen die zij zooeven vernomen hadden waren nu duidelijk hoorbaar, daar het onweder geheel was afgetrokken en het buiten weder stil was.

In gebukte houding luisterden beide mannen.

Er viel niet aan te twijfelen — daar beneden werd Engelsch gesproken, afgewisseld met uitdrukkingen in de Hindoesche taal.

— Wij kunnen pas over vier dagen aan het werk gaan, als de Meester is gekomen! klonk een stem.

— Maar waarom zouden wij dit karwei niet zelf opknappen? vroeg een ander.

— Wat! Denkt gij dat ik lust heb mij de wraak van onzen chef op den hals te halen? Als wij het Oog van Vishnoe zelf stelen, dan zou dat onze dood beteekenen! Hij heeft het plan bedacht — hij wil het zelf ten uitvoer komen leggen! Denkt gij werkelijk dat gij in staat zijt het zonder zijn hulp te doen?

De aangesprokene scheen iets in zich zelf te brommen, want er volgde geen antwoord.

Toen hernam de eerste spreker:

— Wij moeten nog vier dagen geduld hebben. De mailboot komt morgen te Calcutta aan, en de Meester kan dus over drie dagen hier zijn. Gij weet trouwens dat de dag van samenkomst nauwkeurig is vastgesteld!

Nu liet een andere stem zich hooren van een man die nog niet gesproken had, en die op aarzelen den toon vroeg:

— Geloofst gij nu werkelijk, dat het ons zal gelukken ongemerkt in den tempel binnen te dringen, om onze daad te verrichten? En als wij er in slagen — meent gij dan dat wij niet aanstonds achterhaald zullen worden?

— Als ik dat geloofde, deed ik er niet aan mee! Wat het binnendringen in den tempel betreft — wij kunnen rekenen op de medewerking van eenige Thugs, speciale vrienden van den Meester, en voor wie de bevolking in die streek ontzettend bevreesd is! En die heeren zullen ook onze vlucht wel weten te dekken!

— Is die diamant werkelijk zooveel waard als men zegt?

— De waarde valt niet te schatten! Men zegt algemeen dat het Oog van Vishnoe, als men den diamant volgens de gewone handels.

waarde zou willen schatten, omstreeks drie millioen pond sterling zou moeten ophengen. Hij is zoo groot als de vuist van een reus, en buitengewoon prachtig geslepen.

— Maar wij zullen dien steen onmogelijk van de hand kunnen doen!

— Maar geloof gij dan ezel! dat de Meester er ook maar een oogenblik aan zou denken den diamant, die in geheel Engelsch-Indië bekend is, in zijn geheel te verkoopen? Natuurlijk wordt hij onmiddellijk gekloofd, misschien wel in zes of tien deelen! Maar zelfs dan zal de waarde van die steenen te zamen nog minstens een millioen pond bedragen! Ik zeg u, als ons deze slag gelukt, dan hoeven wij ons geheele leven niets meer te doen!

— En ik blijf volhouden, dat het een dolzinnige onderneming is, liet de stem van den twijfelaar zich weder hooren.

— Kom, kom, O'Connor, je ziet de zaak te zwart in! Als de Meester er maar eenmaal is, en ons het plan nader heeft uiteengezet, waartoe wij hem de gegevens hebben verstrekt, dan zul je zien dat het op rolletjes zal loopen!

— Maar wordt de Tempel van Vishnoe dan niet bewaakt?

— Ongetwijfeld wordt hij dat! Maar bewakers kan men overhoop steken! Ik kan wel zien dat gij nog niet lang in dat land woont, anders zoudt gij kunnen weten, dat een Thug in staat is je zoo geruischloos uit de wereld te helpen, als een kat het met een muis doet!

— Om je de gulle waarheid te zeggen, West, ben ik er allesbehalve op gesteld met dat moordenaarstuig samen te werken!

— Wat is dat, O'Connor! Wordt je een jonge juffrouw op je ouden dag? Kun je geen bloed meer zien?

— Dat weet je wel beter, West, en ik zou niemand raden daaraan te twijfelen! Maar de verraderlijke manier waarop die beesten te werk gaan, heeft mijn goedkeuring niet!

— Zeg dat aan den Meester! riep de man uit, die met den naam West was aangesproken, dan zult gij eens zien wat hij u zal antwoorden!

Hierop volgde een kortstondig zwijgen.

Toen hernam West:

— Het is nu tijd om op te breken, mannen, wij hebben nu den buit verdeeld van onze kleine onderneming van gisternacht en wij hebben niets meer te doen! Morgenavond op denzelfden tijd, nieuwe bijeenkomst! Zorgt er allen te zijn, want wellicht kan ik u uit naam van den Meester reeds wat nadere bijzonderheden mededeelen omtrent onze plannen met het Oog van Vishnoe! En geef wel acht dat niemand zich verspreekt en hierover kikt, want de Meester heeft een arm die zeer ver reikt — tot ver over den Oceaan.

Raffles en Charles wachtten het slot niet af, daar zij vrees moesten koesteren, dat zij zouden worden overvallen.

Raffles duwde de deur snel weder dicht en de drie reizigers liepen zoo vlug zij konden den bouwvalligen tempel weder uit.

HOOFDSTUK III.

HET OOG VAN VISHNOE.

Zij snelden naar den kleinen stal, waar hun paarden rustig bijeen stonden en tuigden de dieren weder op.

Juist toen zij hiermede gereed waren klonken er naast hen gedempte stemmen.

De nachtelijke vergadering in het onderaardsche gewelf van den tempel ging uiteen!

De drie mannen hielden hun adem in.

Zij waren op het ergste verdacht en hadden reeds hun revolver gereed daar zij wel wisten, dat hun leven groot gevaar liep als zij hier werden ontdekt.

Gelukkig hielden de paarden zich rustig.

Langzamerhand werden de stemmen zwakker.

De deur van den tempel piepte even in haar

verroeste hengsels en toen werd alles weder stil.

— Blijf hier even wachten, fluisterde Raffles, ik wil zien waar zij heen gaan!

— Begeeft je niet in gevaar, Edward, fluisterde Charles ongerust, zij zouden je dooden als ze je zagen.

— Maak je niet ongerust, daar zal ik wel op passen.

Hij duwde de deur van den stal open en sloop naar buiten, waarbij hij zich zoo dicht mogelijk tegen den muur van den tempel aandrukte.

Daar hield hij stil, keek voorzichtig om den hoek en kon nu duidelijk den weg zien waarover een kleine troep mannen voorttrok.

Op dit oogenblik brak de maan door de wolken, en Raffles kon zien dat zij met hun twaalven waren.

Zij bleven echter slechts kort bijeen en spoedig verstrooiden zij zich.

Eenigen keerden op hun stappen terug, terwijl anderen den weg naar Jalaun insloegen.

Nog enkele seconden, en toen waren zij allen aan zijn blikken onttrokken.

Raffles keerde op zijn schreden terug en voegde zich weer bij zijn metgezellen.

— Welnu? vroeg Charles op gedempten toon.

— Over vijf minuten kunnen wij zelven ook vertrekken! Het is heerlijk weer geworden, na het ontzettend onweder en als wij flink doorrijden kunnen wij binnen een kwartier Jalaun bereikt hebben.

Het was zeer donker in den kleinen vervallen stal en de beide vrienden konden elkanders gelaat niet zien.

Toch begrepen zij wat er in elkanders gemoed moest omgaan.

Zooeven hadden zij den naam van den Meester gehoord, van den doodsvijand van den Grooten Onbekende, van den man dien zij dood moesten wanen, en dien zij dan ook niet meer terug hadden gezien sedert de gebeurtenissen in den Duivelsvinger, de wonderlijke rotspiek op de Normandische kust, die door de Fransche genie was opgeblazen toen professor Nicholson zich daar nog in bevond, gewond door den degen van John Raffles!

Zij hadden gemeend dat zijn noodlot hem daar achterhaald had, en dat hij den dood in de golven had gevonden, zoo hij al niet door de vallende rotsblokken verpletterd was!

En nu was het bijna zeker, dat een duivelsche macht hem beschermd had en dat hij er het leven had afgebracht!

Misschien was een van de bandieten, die zich in de piek hadden bevonden daarin weder teruggekeerd, nadat Raffles, Charles en Henderson de vlucht hadden genomen, en had hij het beweginglooze lichaam van den Meester nog juist bijtijds weten te redden!

Hoe dit ook zij — het stond vast dat hij nog tot het land der levenden behoorde!

Ware dit niet zoo, dan zou het onmogelijk zijn, dat hij thans weder dezen nieuwen roof op touw zette!

Dat er reeds een ander in zijn plaats zou zijn benoemd, op wien de titel zou zijn overgegaan, was bijna onmogelijk.

Dit alles ging er in de gedachte van de beide vrienden om, toen zij daar in den duisteren stal stonden met den arm om den nek hunner paarden geleund.

Eindelijk sprak Raffles:

— Nu zal de weg wel weder veilig zijn! Wij moeten spoedig verder reizen!

Henderson wierp de deur van den stal open.

De paarden werden naar buiten geleid en de drie reizigers sprongen weder in het zadel.

De weg lag weder geheel verlaten voor hen, thans duidelijk zichtbaar in het licht van de maan.

En zoo hevig was de hitte overdag geweest zoo uitgedroogd was de grond, dat er van de ontzaglijke hoeveelheid gevallen regen reeds thans niets meer te zien viel.

Er werd slechts weinig gesproken.

De beide vrienden waren in hun eigen gedachten verdiept, en Henderson wachtte er zich wel voor, dit stilzwijgen door een opmerking te verstoren.

Pas toen zij de wit-gepleisterde lage poort van Jalaun binnen reden, wierp Raffles den jongen man een veelzeggenden blik toe en vroeg:

— Hadt jij iets dergelijks verwacht, Charles? Toen wij voor ons genoeg en om wat rust te nemen ons naar Calcutta inscheepten?

— Daarop moet ik antwoorden met een volmondig „neen,” antwoordde Charles.

— Ik kan niet zeggen dat ik de verrassing bijzonder aangenaam vind!

— Zeg liever dat de duivel de hand in het spel moet hebben, hernam Charles opgewonden. Die Nicholson, de tegenwoordige chef van de bende van den Gouden Sleutel, schijnt al even taai te zijn als zijn voorganger, wiens macht hij erfde en, evenals een kat, over negen levens te beschikken.

— Dat is wel mogelijk, Charles! Hoe het ook zij, we zullen er ons in moeten schikken dat wij binnen enkele dagen wel weder tegenover dien schurk zullen staan!

Charles keek hem verschrikt aan.

— Wat meen je daarmee? vroeg hij ademloos.

— Wel, ik ben natuurlijk voornemens de politie in kennis te stellen van dezen beraamden roof, en ik hoop van harte, dat ze mij toestaat een werkzaam aandeel te nemen bij de arrestatie!

— Je spreekt toch niet in ernst?

— In vollen ernst! Dit is Tempelschennis, dit is een aanslag op een der schoonste kunstwerken welke Engelsch-Indië telt! Ik zou nog liever Nicholson schadeloos willen stellen met een half millioen pond sterling, dan dat ik zou toestaan dat het heerlijke beeld van Vishnoe op deze wijze geschonden werd, en een groep geloovigen die vele millioenen telt in haar

godsdienstige overtuiging zou worden gekrenkt — al zijn die overtuigingen dan niet de onze!

— Maar op die wijze stel je je aan de grootste gevaren bloot.

— Aan niet meer gevaren dan de politie zelf!

— Je zou niet meer als Lord Aberdeen kunnen reizen!

— Welnu — heb ik geen andere titels?

— Maar als het plan gelukt dan zal Nicholson, je je tot in den dood vervolgen!

— Daartoe zou hij dan toch eerst de gelegenheid moeten hebben! Ik hoop dat dit tevens zijn laatste onderneming zal zijn!

Charles zweeg.

Hij begreep wel, dat Raffles reeds zijn plan had gemaakt en dat hij niet zou rusten voor hij het ten uitvoer had gelegd.

Na eenige oogenblikken vroeg hij:

— Ken je den diamant, het Oog van Vishnoe, waarover zij het hadden?

— Dien kent iedereen, of daarvan heeft ten minste iedereen hooren spreken, die eenigen tijd in de centrale provincies van Engelsch-Indië heeft gereisd! Er zijn in Indië ontelbare beelden van Vishnoe, een der incarnaties van Boedha, en vele daarvan zijn met kostbare steenen, goud en zilver en kunstig gesneden ivoor versierd. Maar geen daarvan kan halen bij het groote beeld, bijna vier meter hoog, dat in den tempel te Gwalior staat. De diamant, die in plaats van het oog, midden in het voorhoofd van het beeld is geplaatst, heeft een oogverblindenden glans. En als de zon er op schijnt, is haar licht nauwelijks te verdragen. De steen is geslepen door een fakir, die voor heilig is verklaard en het moet twintig jaren geduurd hebben voor hij zijn werk had voltooid. Het beeld zelf bestaat uit ebbenhout en ivoor, de nagels van handen en voeten zijn van goud, evenals de lotus van eenige meters hoogte, welke het beeld in de hand houdt.

— Mogen Europeanen in dien tempel binnentreden?

— Ja, mits zij alle voorschriften in acht nemen, welke ook de Muzelmannen zich zelven als een heiligen plicht aanrekenen. Dat wil zeggen dat zij reeds moeten beginnen met zich op den drempel van hun schoeisel te ontdoen en binnen in den tempel de marmeren vloersteinen met het voorhoofd aan te raken. Er zijn steeds gewapende wachters aanwezig, die nauwkeurig toezien dat hieraan de hand wordt gehouden.

— Maar is het niet zeer gevaarlijk zulk

een kostbaren steen betrekkelijk onbeschermd te laten?

— Tot dusver heeft nog niemand er aan gedacht hem te rooven! Er slapen steeds drie of vier priesters in den tempel, die omringd is door een hoogen muur, en waarover steeds twee schildwachten heen en weder loopen. De eenige toegangspoort wordt aan de binnenzijde bewaakt.

— Maar dan is het een krankzinnige onderneming van Nicholson!, riep de jonge man uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Misschien niet, zeide hij. Hij is een buitengewoon groote schurk, maar hij is een geniaal man, dat heeft hij reeds getoond! Hij is een waardig leerling van professor Shydrift, die op zoo noodlottige wijze den dood heeft gevonden!

— En hij haat je niet minder dan zijn meester het deed! voegde Charles er op gedempten toon aan toe.

Onder het spreken waren de drie mannen tot voor een kleine herberg gereden, geheel wit gepleisterd, met een galerij, die aan alle zijden om het gebouw heen liep, ter hoogte van de eerste verdieping, en een smalle toegangsdeur, boogvormig, waarvan de posten fraai besneden waren met allerlei dierenfiguren. Boven de deur brandde, in een koperen lantaarn, een olielampje, dat een flauw licht verspreidde.

Terzijde van de herberg, een weinig meer naar achteren gelegen, bevonden zich de stallen.

Raffles klopte met zijn karwats op de deur, die na eenigen tijd werd geopend door een Indiër, gehuld in een soort kaftan en een korte wijde broek, die zijn beenen van de knie af onbedekt lieten en een morsigen tulband om het hoofd.

Hij had kleine sluwe oogen, die van onder de laag neerhangende wenkbrauwen de reizigers achterdochtig opnamen.

— Wat wenscht gij? vroeg hij in gebroken Engelsch.

— Wat zouden wij in een herberg wel anders wenschen dan onderdak, mijn goede man, vroeg Raffles.

— Het is te laat om nog reizigers op te nemen!

— Kom, kom — wij zijn eerlijke lieden, en de weg naar Gwalior is nog ver!

— Mijn logement is vol!

— Maar ik ben zeker dat een paar goudstukken wel een ledig plaatsje zullen tooveren!

De herbergier scheen even na te denken.

Toen bromde hij eenige woorden voor zich heen in een onverstaanbaar Indisch dialect

en wenkte toen een Inlandschen bediende, van wien niets anders te zien was in de donkere gang dat zijn zwarte oogen, die als karbonkels schitterden.

De bediende kwam nader en greep de paarden bij den toom, nadat Henderson de dieren ontlast had van de mantels, de tasschen met levensmiddelen en de wapens.

— Draag goed zorg voor de paarden, zeide Raffles, want wij moeten ze morgenochtend spoedig weder gebruiken.

De bediende knikte eenige malen met zijn getulband hoofd en verdween met zijn paarden in de richting van den stal.

De drie mannen traden binnen en bevonden zich nu in de morsige gelagkamer, die slechts verlicht werd door een kleine koperen olielamp, die aan dunne kettingen van de houten zoldering afhing.

Er was niemand in het vertrek aanwezig op dit late uur van den avond.

Maar op een der ruwhouten tafels zag Raffles een paar half geledigde glazen staan, waarin zich een scherpe inlandsche brandewijn bevond.

Hij wendde zich tot den logementhouder, die hen gevolgd was en hen zwijgend opnam en vroeg :

— Gij hebt dus nog meer gasten ?

— Dat zeide ik u toch, antwoordde de man knorrig.

— Maar gij kunt ons toch een goede kamer verschaffen, naar ik hoop ? Wij zijn vermoeid en hebben rust noodig.

— Als gij er goed voor betaalt, dan zal ik eens zien ! Wees zoo goed mij te volgen.

De drie mannen volgden den herbergier een smalle houten trap op, die hen naar een portaal bracht, waarop een zestal deuren uitkwamen.

Hij opende een dier deuren en zeide :

— Dit is mijn eigen slaapvertrek — gij

kunt er genoeg mee nemen of niet, al naar gij verkiest !

Raffles wierp een blik om zich heen.

Er stonden twee groote, tamelijk goede bedden in het vertrek, een tafel en een paar matten stoelen.

— Als gij ons nog aan een stroomatras kunt helpen, dan hebben wij niets meer te vragen, zeide Raffles.

— Ik zal zien wat ik doen kan, zei de herbergier.

Hij verliet het vertrek en de drie mannen bleven alleen.

— Erg vriendelijk is onze waard niet, Mylord ! merkte Henderson op toen de deur achter den man was dichtgevallen. Hij ziet er uit of hij een vat azijn heeft leeggedronken.

— De kerel heeft een zeer ongunstige type, vind ik, merkte Charles op.

— Heb je op die glazen in de gelagkamer gelet ? vroeg Raffles zachtjes.

— Ja, wat zou dat ?

— Die zouden wel eens geledigd kunnen zijn door de bandieten die wij in den tempel van Jalaun betrapt hebben.

— Ik geloof, dat wij er in ieder geval goed aan zullen doen, met onze revolvers onder de kussens te laten liggen, meende Charles.

— Dat geloof ik ook, mijnheer Brand, het ziet er hier als een echt dievenhol uit, gaf Henderson te kennen.

Raffles glimlachte.

— Jalaun is slechts een klein plaatsje, vrienden en deze herberg is geloof ik de grootste welke het bezit.

Op dat oogenblik keerde de herbergier weder terug met een stroomatras, welke hij op den grond wierp.

Hij had nu een kandelaar bij zich en de kaars verspreidde wat meer licht in het vertrek, dat tot dusverre alleen door de maan verlicht was.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK IV.

DE VAL WORDT GEZET.

— Wanneer willen de heeren gewekt worden? vroeg de herbergier.

— Om vijf uur, antwoordde Raffles.

— Het zal geschieden, Sahib.

De herbergier kruiste de armen over de borst, maakte een buiging en verdween.

Henderson keek hem achterna en zeide:

— Ik weet niet hoe het komt, Mylord, maar die man herinnert mij aan een der leelijkste apen in onzen dierentuin te Londen. Hij heeft een afschuwelijk gezicht.

— Ik erken dat hij niet mooi is, James, maar je zult er verstandig aan doen als je dat niet al te hard op zegt, zoodat hij het kan hooren, hernam Raffles. Die Indiërs zijn zeer wraakzuchtig. Denk er voorts aan, dat je me van dit oogenblik niet meer Mylord noemt. Lord Aberdeen heeft voor eenigen tijd afgedaan, van hedenavond af ben ik Graaf Robertson.

— Ik zal er aan denken, graaf, zeide Henderson eenvoudig.

De drie mannen gebruikten een eenvoudigen maaltijd, bestaande uit brood, kaas en koud vleesch, welke Henderson uit den knapzak te voorschijn haalde.

Daarna begaven zij zich ter ruste, maar niet alvorens zich overtuigd te hebben, dat de deur goed gesloten was, en de knop met behulp van een zwaren riem aan het ijzeren onderstel van een der ledikanten te hebben bevestigd.

Ook onderwierpen zij hun legersteden aan een zeer grondig onderzoek.

Zij wierpen zich geheel gekleed, na zich slechts van hun rijlaarzen ontdaan te hebben, op hun sponde en spoedig deed de slaap zijn rechten gelden.

Midden in den nacht werd Raffles plotseling wakker.

Hij sliep in het bed dat met een riem aan den deurknop bevestigd was.

En zoo licht was zijn slaap, dat hij aanstonds ontwaakte door een licht gerucht voor de deur, en het knarsen van zijn ledikant.

Hij ging recht overeind zitten en ontstak zijn electriche zaklantaarn.

Terwijl zijn hand onder het kussen naar de revolver tastte, richtte hij den lichtstraal

op de deur, waarop hij zijn blikken onafgewend gevestigd hield.

En in dien lichtstraal zag hij den deurknop langzaam heen en weer draaien.

Behoedzaam stond hij op.

Hij maakte den riem los en trad op de deur toe.

Maar de gesp van den riem was op den houten vloer gevallen.

De man die aan den knop gedraaid had bezat zeker voortreffelijke ooren, want toen Raffles op zijn beurt den knop greep en dien snel omdraaide, terwijl hij tegelijkertijd zijn revolver door de reet stak, zag hij aan het eind van de donkere gang eenige donkere gedaanten snel weggijlen.

Een oogenblik dacht hij eraan hen achterna te gaan.

Toen echter haalde hij de schouders op, sloot de deur weder, bevestigde opnieuw den riem, wierp zich weder op zijn leger, mompelde voor zich heen: Zij zullen wel niet meer terugkomen, en viel toen weder in een gerusten slaap.

Charles en Henderson hadden van het heele korte voorval niets gemerkt.

Den volgenden morgen om vijf uur werd er luid op hun deur geklopt.

Raffles was aanstonds wakker.

Hij wreef zich even de oogen uit en keek toen glimlachend naar den strak gespannen riem.

— Bijna even goed als een paar stevige grendels, mompelde hij.

Hij sprong van zijn legerstede en schudde Charles en Henderson achtereenvolgens wakker.

— Kom vrienden — opgestaan! riep hij uit. Wij moeten verder!

Charles ging overeind zitten en streek zich met de hand over het hoofd.

— Ik heb een zonderlingen droom gehad, zeide hij.

— Een belangwekkenden droom? vroeg Raffles.

— Een benauwdenden droom! Ik droomde van vlammen, van slangen die overal omkronkelden en van een reusachtig beeld met drie afschuwelijke oogen, twee op de gewone

plaats en een daarboven midden in het voorhoofd!

— Maar mijn jongen, dan heb je gedroomd van het beeld van Sivia, den Hindoeschen God van de Vernietiging, die ongeveer overeenkomt met den Satan der Christenen! Heb je zulk een beeld nog nooit gezien?

— Nog nooit!

— Des te merkwaardiger dat je er dan van gedroomd heb. En sta nu op, want wij moeten aanstonds naar Gwaliar!

— Lag dat in ons reisplan?

— Oorspronkelijk niet, maar het plan is gewijzigd door de gebeurtenissen van gisteravond!

— Wat wil je in die stad doen?

— Den Engelschen hoofd-commissaris van politie waarschuwen.

— Is er hier geen?

— Wel neen, waar denk je aan!

— Ligt Gwaliar hier ver vandaan?

— Ongeveer 110 kilometer.

— Gaan wij te paard?

— Ja! Dat zal niet anders gaan! Om per trein te kunnen gaan, zouden wij toch eerst een dertigtal kilometers terug moeten reizen naar het stadje Kalpi en vandaar met een zeer grooten omweg over Jhansi per trein naar Gwaliar gaan! Het is dus wel zoo verstandig als wij den weg te paard afleggen! Onze rijdieren zijn goed uitgerust en kunnen dien afstand binnen een dag gemakkelijk afleggen!

Onder het spreken had Raffles reeds zoo goed als het ging toilet gemaakt aan de wrakke waschtafel waarop een gebarsten waschkom en een gevulde lampetkan stonden.

Een kwartier later zaten de drie mannen in de gelagkamer voor een ontbijt, bestaande uit inlandsche koeken uit maismeel, een soort pap, waarvan het hoofdbestanddeel uit zure melk bestond en wat vijgen.

Raffles betaalde den herbergier ongeveer vijf maal zooveel als de man billijkerwijze had kunnen vragen en keek hem daarbij recht in het gluiperige gelaat.

— Zeg eens, vriend, vroeg hij, zijn er in uw herberg misschien gasten die last hebben van slaapwandelen?

De herbergier verschoot een weinig van kleur en in zijn oogen kwam een boosaardige flikkering.

— Ik weet niet wat gij bedoelt, Sahib!

— Weet gij het waarlijk niet? Zooveel te beter voor u!

— Te paard, vrienden, zoo wendde hij zich tot zijn reisgezellen.

De paarden stonden reeds getuigd en ge-

pakt voor de deur.

De drie mannen sprongen in den zadel en reden weg.

In de deuropening stond de herbergier, die hen lang achterna keek.

Een tijdlang reden de drie mannen zwijgend voort.

Toen vroeg Charles:

— Wat bedoelde je zooveel toch met die zonderlinge vraag?

— O, het heeft niets te beteekenen — wij hadden vannacht bijna bezoek gehad van eenige inlanders! En waarschijnlijk niet met de beste bedoelingen!

— Lieve hemel! riep Charles verschrikt uit. En heb je ons maar kalm door laten slapen?

— Wel, ik geloofde niet dat het bezoek in goede aarde zou zijn gevallen, antwoordde Raffles lakoniek.

— Wat is er eigenlijk gebeurd?

— Ik werd wakker door een licht geruisch buiten de deur. Ik ontstak mijn zaklantaarn en zag den knop van de deur bewegen.... Toen ik mijn revolver gegrepen had en opstond, om vervolgens de deur te openen, zag ik juist eenige gedaanten aan het einde van de gang vluchten!

— En heb je het daarbij gelaten? vroeg Charles verbaasd. Heb je niet dadelijk het heele logement in rep en roer gebracht?

— Ik heb er geen oogenblik aan gedacht! Ik had slaap — en bovendien heb ik den indruk gekregen, dat een der lieden, die voor mij op de vlucht gingen, niemand anders was dan onze waarde herbergier in hoogst eigen persoon!

— O, dat laatste verwondert mij niets! hernam Charles. Het gezicht van dien man stond mij van het eerste oogenblik tegen! Ik houd hem voor een doortrapten schurk — en dat doe ik nu meer dan ooit! Wie weet, wat die kerel in zijn schild voerde!

— Dat is gemakkelijk te zeggen, hernam Raffles. Hij hoopte ons met zijn kornuiten te overvallen en uit te plunderen! Zoiets komt in deze streken, waar het toezicht der Engelsche politie uit den aard zeer primitief is, herhaaldelijk voor.

— Dan zijn wij dat gevaar maar juist ontsnapt! riep Charles uit. Maar daar valt mij iets in! Zouden die schurken misschien niet in verbinding hebben gestaan met de kerels, die wij gisteravond in den vervallen tempel van Jalaun gehoord hebben?

— Het zou zelfs zeer waarschijnlijk zijn, beste Charles, als het dezelfde waren! antwoordde Raffles.

— Dan hoop ik, Mylord, dat het helder licht zal zijn, als ik die schobbejakken nog eens tegen kom! zeide Henderson op ernstigen toon.

— En waarom dat, James? vroeg Charles.

— Omdat ik graag het gezicht van den man zie, dien ik tegen den grond sla, mijnheer Brand! antwoordde de brave chauffeur.

Inmiddels waren de drie ruiters het dorp uitgereden.

Zij bevonden zich nu op den weg, die naar Gwaliar voert, en die zich eindeloos voor hen uitstrekke.

Na eenige uren rijdens, nu eens in stap, dan weder in een gestrekten galop, werd rust gehouden, om de paarden wat op hun verhaal te laten komen.

De reizigers stegen af in de schaduw van een tamarindenboschje, doorsneden door een vrij breede beek, die hun gelegenheid gaf, hun waterflesschen opnieuw te vullen.

Na een stevigen maaltijd te hebben gebruikt, vervolgden zij hun weg.

Nu en dan kwamen zij een kleine karavaan tegen, bestaande uit een twaalftal kameelen of muilieren, zwaar bepakt met koopwaren, en die begeleid waren door drie tot zes inlanders, bijna geheel naakt, en slechts bekleed met een felkleurigen lendendoek en een vershoten hoofddoek.

De drie mannen hielden nog eens halt en reden omstreeks drie uur in den middag de stad Gwaliar binnen.

Zij gingen onder de eeuwenoude poort van den vestingmuur door, welker muren hier en daar vier meter dik waren, en die nog voor een groot gedeelte is blijven staan en begaven zich naar het schilderachtige marktplein, waar zich het Engelsche hoofdbureau van politie bevond.

Hier stegen zij af, en vertrouwden hun paarden toe aan de zorg van eenige inlandsche ordebewakers, die waren komen toesnellen.

Een reusachtige Indiër, in de witte uniform van brigadier, met een witten tulband sierlijk om de slapen gevouwen, vroeg naar hun verlangen.

— Is de hoofdcommissaris te spreken, vriend? vroeg Raffles.

— Ja, Sir! Mijnheer Dalton is in zijn bureau, antwoordde de man in zuiver Engelsch. Wiens naam moet ik hem noemen?

— Graaf Robertson uit Londen.

— Ik zal u aandienen!

De brigadier verdween, en keerde even later weder terug, met het verzoek hem te willen volgen.

Hij ging de drie mannen voor naar een ruim

en luchtig vertrek, waar een groote ventilator met zacht gegons ronddraaide.

Achter een groot, met papieren overladen schrijfbureau zat een rijzig man in een witlinnen uniform, die dadelijk opstond, toen de bezoekers binnen traden, en hen hoffelijk tegemoet trad.

— Heb ik de eer met den hoofdcommissaris Dalton te spreken? vroeg Raffles.

— Die ben ik, graaf! antwoordde de commissaris. Kan ik u met het een of ander van dienst zijn? Ik zie namelijk, dat gij hier in de streek reist!

— De dienst, dien gij mij zoudt kunnen bewijzen, Sir, is een dienst, dien gij aan het geheele land bewijst! antwoordde Raffles op ernstigen toon.

De politiebeampte keek zijn bezoeker verbaasd aan.

— Wat meent gij, graaf! vroeg hij, terwijl hij den bezoeker met een gebaar uitnoodigde plaats te nemen.

— Dat zal ik u zeggen! Men koestert het voornemen, het Oog van Vishnoe uit den tempel in deze stad te rooven!

De commissaris keek Raffles met groote oogen ongeloofig aan.

— Gij wilt een loopje met mij nemen, graaf! riep hij toen uit.

— Ik spreek in vollen ernst!

— Maar dat is toch onmogelijk!

— Ik weet niet, of het mogelijk is, maar het plan bestaat! Door een toeval hebben wij er kennis van gekregen, mijn reismakkers en ik!

En nu deelde Raffles in weinig woorden mede, wat hem den vorigen avond was wedervaren.

De commissaris had met de grootste aandacht en een trek van toenemende ongerustheid op zijn schrander gelaat toegeluisterd.

Toen Raffles zijn verhaal geeindigd had, stond de politiechef op en riep opgewonden uit:

— Ik ben u ten hoogste verplicht, graaf, dat gij u aanstonds tot mij hebt gewend met uwe zeer belangrijke mededeeling! Indien deze roof gelukte, zou zulks hoogst betreurenswaardige gevolgen kunnen hebben! Ons prestige zou er ten zeerste onder lijden! Deze diefstal moet dan ook tot iederen prijs voorkomen worden!

— Ik heb niet anders verwacht, sir! zeide Raffles eenvoudig.

— Maar zeg mij eens wie is die geheimzinnige man, die dit krankzinnige plan opgevat heeft?

Raffles bedacht zich een oogenblik en antwoordde daarop langzaam:

— Dat kan ik u niet zeggen. Wees er echter

zeker van dat hij een buitengewoon gevaarlijk man is, die voor geen enkele misdaad terugdeinst, en dat de Londensche politie als hij hier gevangen wordt, van een bendechef wordt bevrijd, wiens aanwezigheid in de Engelsche hoofdstad een voortdurend gevaar voor de levens harer inwoners moet opleveren.

De commissaris sprong op.

— Mijn besluit is genomen, graaf! Wij zullen alle maatregelen nemen om de bende te overvallen voor zij haar plan ten uitvoer kan brengen.

— Ik hoop dat gij zult slagen, Sir, en ik voeg daaraan toe dat gij vrijelijk kunt beschikken over de hulp van drie Engelschen, die met wapens weten om te gaan!

— Ik aanvaard die hulp van ganscher harte, graaf! Het Engelsche element is hier niet sterk vertegenwoordigd en het moet op de Inlandsche bevolking een uitstekenden indruk maken, als Britsche reizigers hun hulp verleen en om den diefstal te voorkomen van een juweel, hetwelk door alle Hindoes, Brahmanen en Boedhisten, als iets heiligs wordt aanbeden!

— Dat kan ik mij voorstellen, mijnheer, hernam Raffles. Vishnoe is, naar wij weten, de tweede Godheid van de Hindoe-Drieëenheid, en wordt misschien meer nog aanbeden dan Boedha en de vreeselijke godheid Ciwa Bhairawa!

— Zoo is het, graaf! Wanneer, zeydet gij, zou de leider dezer lasterlijke onderneming komen opdagen?

— Over drie dagen!

— Hij zal ons gereed vinden, hem te ontvangen!

— Beschikt gij over een voldoende politiemacht?

— Het korps telt 150 man, en ik kan er wel twintig van missen voor den overval!

— Dat zal maar nauwelijks voldoende zijn!

meende Raffles. De bende bestaat uit tien man, waarvan minstens de helft uit Engelschen of lieden van een andere westersche nationaliteit, en wie kan zeggen of de Meester, zooals zij hem noemen, niet ook nog eenige helpers medebrengt?

De commissaris liep zwijgend even op en neer, met de handen op den rug gevouwen, en hernam toen:

— Ik zal er nog vijf bijvoegen, maar meer gaat waarlijk niet!

— Ligt hier geen garnizoen?

— Zeker, en ik zou ook stellig de hulp van de gewapende macht inroepen, ware het niet dat juist de troepen te Gwaljar bestaan uit Inlanders, waarvan er verscheidenen lid zijn van het genootschap der Thugs. Gij kent deze vereeniging van aanbidders van de Godin des Doods Kali, de gade van den God des verderfs Ciwa?

— Ik ken haar.

— Welnu, het is niet zeker of deze Thugs, die wij echter niet als zoodanig kennen, indien zij op de hoogte zijn van de plannen, den bendechef niet zouden waarschuwen. Het zal u niet onbekend zijn, dat de Thugs doodsvijanden zijn van de Brahmanen, zooals trouwens van alle godsdienstige secten buiten de hunne?

— Ook dat weet ik! En ik begrijp nu wel, dat het gevaarlijk zou zijn, in dit bijzondere geval de hulp der troepen in te roepen. Het zal noodig zijn, de zaak volkomen geheim te houden, zoo lang dit slechts mogelijk is. Kunt gij op uw inlandsche agenten staat maken?

— Als op mij zelf! De mannen die ik zelf zal uitzoeken, zijn allen Hindoes en verbitterde vijanden van de Thugs!

— Met hun hulp kan dus de val gezet worden?

— En ik verzeker u dat de tempelscheners er in zullen loopen!

Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK V.

DE TEMPEL VAN VISHNOE.

— Indien gij over uw tijd vrijelijk beschikken kunt, zou ik u willen voorstellen met mij den Tempel van Vishnoe te bezoeken, dan zouden wij ons veldtochtplan des te gemakkelijker kunnen vaststellen!

— Ik ben geheel en al tot uw dienst, mijnheer de commissaris!

— Weet gij zeker dat de bandieten u niet gezien hebben?

— Gezien hebben ze mij misschien wel, maar zij zullen in geen geval weten, dat ik van hun geheim op de hoogte ben!

En nu deelde Raffles in korte woorden mede, wat hem in de herberg in het dorp Jalaun overkomen was.

— Nu, dan loopen wij in ieder geval geen gevaar dat ons voornemen te vroeg zal uitlekken, hernam de commissaris van politie.

Hij had onder het spreken een witte, met gouddraad gegalonneerde helm gegrepen, en maakte een uitnoodigend gebaar naar de deur.

Even later bevonden zich allen op straat.

— Het is niet ver tot aan den tempel, anders zou ik u mijn automobiel ter beschikking hebben gesteld!

— Wij loopen liever, want het schouwspel is zeer belangwekkend, zeide Raffles.

Inderdaad, niets zoo schilderachtig als deze hoofdstraat van Gwaljar, minstens dertig meter breed, aan weerszijden beplant met platanen en tamarindeboomen, en waar het op dit oogenblik krioelde van een bonte menigte lastdragers, bijna geheel naakt, op een kleurigen lendedoek na, en die de zwaarste vrachten aan een dik bamboe over hun bloote schouders droegen, fakirs, of muzelmansche bedelmonniken, die met jammerende stem om een aalmoes bedelden, verkoopers van zuidvruchten, meloenen, kalebassen en aardnoten, die voor kleine stalletjes gezeten waren; vrouwen in helkleurige gewaden, het gelaat tot aan de oogen door een zwarten doek verborgen, sommigen met hun kind in een soort van zak op den rug bevestigd, rijke inlanders, gezeten op prachtige Arabische paarden, kameeldrijvers, die met luid geschreeuw hun bultige lastdieren voortdreven, en andere inwoners

van die merkwaardige Indische stad, een der oudste van Hindoestan.

Op ongeveer honderd meter afstand van het politiebureau was de tempel van Vishnoe gelegen.

Het was een groot wit gebouw, met hooge en smalle vensters, verscheidene torens, die van boven bekrond waren met een rondlopend balcon, een zonderling gevormd spits-toeloozend dak, en verscheidene ingangen.

De hoofdingang was gekeerd naar de straat.

De voorgevel van den Tempel viel niet samen met de rooilijn maar lag ongeveer zes à acht meter verder naar achteren.

Naast den breeden ingang hielden twee reusachtige Sipayers de wacht.

Zij droegen een wit zijden gewaad bestaande uit een soort lang overkleed, dat hun tot bijna aan de knieën reikte, een wijde broek, die nauw om de enkels sloot, een groen zijden gordel, waarin een krom zwaard stak, zonder schede, en met een fraai versierd gevest, en schoenen met omgekrulde punten, eveneens van witte zijde, en waarvan de hakken verguld waren.

Zij droegen een grooten tulband en klemden een lange lans, waarvan het staal in het zonlicht flikkerde, rechtovereind in de rechtervuist.

Zoo stonden zij daar als standbeelden, met de linkerhand gebald in de heup gesteund.

Het waren de bewakers van den tempel, die iedere zes uur werden afgelost, ook des nachts.

— Wij zullen eerst eens om het gebouw heen loopen, stelde de commissaris voor.

Aldus werd gedaan.

De tempel lag geheel vrij, en aan de achterzijde grensde hij aan een fraai plantsoen, waarvan hij door een laag verguld hek gescheiden was.

Zoowel hier als aan de beide zijkanten bevonden zich zware eikenhouten deuren, met koper beslagen.

Langzaam wandelden de vier mannen om den tempel heen, totdat zij weder voor den ingang stonden.

Zij gingen de weinige treden op van een

soort terras, dat zich voor den tempel uitstreckte en traden door de zware, den ganschen dag openstaande deuren, die bijna een decimeter dik waren, het voorportaal van den tempel binnen.

Hier heerscht een eigenaardige groenachtige schemering, die werd teweeggebracht, doordat het daglicht door de hooge ovale vensters moest doordringen, waarvan het glas door ouderdom geheel verweerd was en een groenachtige tint had aangenomen.

Van te voren echter hadden zij zich ontdaan van hun schoeisel.

In het voorportaal lagen twee priesters op de knieën op hun bidmat.

Hun voorhoofd raakte den steenen vloer.

Op geregelde tijden hieven zij het bovenlichaam op, om de beide handen omhoog te strekken, en het volgende oogenblik weder tot hun vorige houding terug te keeren.

Aan het einde van het voorportaal bevond zich een manshoog, prachtig bewerkt hek.

Charles trad er op toe en bekeek het met groote bewondering.

— Weet je van welke stof dit gemaakt is? vroeg Raffles glimlachend.

— Als het niet te onwaarschijnlijk klonk, zou ik zeggen, van goud! Het is misschien koper?

— Neen, neen, je eerste veronderstelling was juist! Dit hek is van zuiver goud! En misschien is de kunstwaarde nog wel groeter dan de waarde van het goud!

Bij dit hek stond een bewaker, die er nauwkeurig op moest letten, dat alle bezoekers voldeden aan de godsdienstige voorschriften.

De vier mannen traden den eigenlijken tempel binnen.

Een groot aantal geloovigen lag voorover geknield op den vloer, die bestond uit groote platen zachtrood gekleurd marmer.

Ook hier drong het daglicht slechts moeizaam door, want de ramen waren hoog aangebracht en zeer smal.

De zonnestralen troffen slechts het bovengedeelte van den witten muur, waarop hier en daar godsdienstige spreuken in gouden letters waren aangebracht.

Er heerschte een plechtige stilte, die slechts nu en dan werd verbroken door het gemurmur der gebeden.

Charles wierp een blik om zich heen.

Toen bleven zijn oogen, over de hoofden der biddenden heen, op een beeld gevestigd, dat hem verstomd van verwondering deed staan.

Het was het beeld van Vishnoe, de tweede Godheid van de Hindoesche Drieënheid.

Het beeld was bijna vijf meter hoog, ofschoon de God in zittende houding, met gekruiste beenen voorgesteld was.

Vishnoe wordt anders meestal voorgesteld als een zwarte reus, rijdende op den vogel Garoeda, half vogel, half mensch, maar soms ook vindt men zittende beelden.

Het zwart van de huid was hier nagebootst door het schoonste ebbenhout, met een doffen glans.

De gele gewaden, welke deze God verondersteld wordt te dragen, waren voorgesteld door ivoor, dat door ouderdom vergeeld was.

Het afgodsbeeld droeg in de eene hand een zware knots, in de andere een werpschijf.

Van den linkerschouder tot aan de rechter heup liep het zoogenaamde Brahmanensnoer, bestaande uit kleine kogels van zuiver goud.

Het hoofdbedeksel, de galoeng koerang, had den vorm van een soort koepeldak.

Om het voorhoofd was de patitis, of voorhoofdband bevestigd, bestaande uit kostbare juweelen.

Aan de ooren hingen de spitse oorringen, in de taal des volks sekar tadjji geheeten.

Ten slotte werd het gewaad voltooid door de zonderlinge kraagvormige schouderbedekking of bapang, terwijl de enkels, de bovenarm en de polsen overladen waren met gouden ringen, versierd met turkooizen, topazen en andere kostbare gesteenten.

Maar dit alles zonk in het niet naast den glans van den vuistgrooten diamant, die bij wijze van een oog in het midden van het voorhoofd van den God schitterde.

Charles kon er de oogen nauwelijks van afwenden.

De diamant was in duizenden facetten geslepen, die in alle kleuren van den regenboog schitterden.

Hij had een ronden vorm, en was blijkbaar diep in het ebbenhout ingelaten.

Dat gelaat, door een meesterhand gebeeldhouwd, vertoonde een uitdrukking van bovenaardsche kalmte en goedheid.

Er geleek een stroom van hemelsche rust van het beeld uit te gaan.

De armen waren met een schoon gebaar opgeheven, en over het gelaat lag een waas van verheven ernst uitgespreid.

Geruimen tijd bleef Charles onbeweeglijk naar dit meesterwerk, vele honderden jaren geleden gewrocht, staren.

Eindelijk vroeg Raffles op fluisterenden toon:

— Hoe vindt je het?

— Ik heb nog nooit zoo iets schoons in mijn leven gezien! Het is alsof het beeld leeft,

en dit treft des te meer door zijn verbazende grootte! De man die dit beeld gemaakt heeft was zonder twijfel een buitengewoon kunstenaar!

— Dat was hij ook, Charles! Nadat hij dit beeld gemaakt had heeft men hem beide oogen uitgestoken, ten einde te beletten dat hij naderhand ooit iets zou maken, dat minder schoon zou zijn dan dit wonderwerk!

Langzamerhand rezen de geloovigen op en verlieten een voor een den tempel, niet zonder een achterdochtigen blik op de vreemdelingen te hebben geworpen.

Ten slotte bleven de vier mannen geheel alleen, met uitzondering van een Hindoeschen priester in zijn lang wit gewaad, die in de buurt van het beeld bleef.

Toen begon Raffles op zachten toon:

— Ik kan mij niet goed begrijpen hoe de dieven zich voorstellen bij den diamant te komen! De steen bevindt zich op bijna vijf meter van den beganen grond!

— Dat is minder moeilijk dan het schijnt, graaf, antwoordde de commissaris, het beeld is namelijk hol over zijn geheele lengte en men kan met behulp van een houten ladder die zich in het beeld bevindt tot in het hoofd komen, dat alleen bijna anderhalven meter groot is. Men zou er dus den steen van binnenaf kunnen uithalen, al moet ik bekennen dat dit een zeer lastig werk zou zijn!

Raffles keek om zich heen.

— Er zijn hier niet veel plaatsen om achttien man te verbergen, zeide hij toen zachtjes.

— Toch wel, graaf! Er kunnen er minstens acht in den hollen voet van het beeld zich verbergen, vier kunnen er achter de kleinere beelden plaats nemen, en de rest moet buiten het gebouw in hinderlaag gaan liggen om te beletten dat de schurken ontsnappen.

— Als dat zoo is, mijnheer, dan heb ik verder niets aan te merken, hernam Raffles. Het overige moeten wij overlaten aan het toeval, want wij weten nog niet wanneer de bandieten hier zullen zijn!

Na den tempel in alle onderdeelen bezichtigd te hebben, als reizigers die eens een kijkje komen nemen, verlieten de vier mannen het gebouw weder, dat zulk een schat binnen zijn muren bevatte.

Raffles en zijn metgezellen geleidden den commissaris weder naar het hoofdbureau van politie en verlieten hem nadat Dalton had verklaard, dat hij zijn mannen zou inscherpen een oog in het zeil te houden, en goed acht te slaan op alle verdachte vreemdelingen, Europeanen zoowel als inboorlingen.

Tevens zou hij Raffles op de hoogte houden

van den gang van zaken.

De drie mannen zouden hun intrek nemen in het Esplanade Hotel.

Zij namen afscheid en stegen weder te paard.

Het hotel bevindt zich eveneens in het hart van de stad, en is gelegen aan denzelfden hoofdverkeersweg waaraan de tempel van Vishnoe ligt.

Van uit hun vensters konden zij de spitse torens van het witte bouwwerk duidelijk zien.

Des avonds spraken Raffles en Charles in de groote conversatiezaal, waar zich slechts weinig reizigers bevonden, op zachten toon over de gebeurtenis die te wachten stond:

— Zou Nicholson misschien hier zijn intrek niet nemen? Het is het grootste hotel van de stad, zeide Charles.

— Dit komt mij niet waarschijnlijk voor! Hij moet er toch op verdacht zijn dat de zaak mislukt, en hij zal zich dus wel zooveel mogelijk buiten schot houden! Ik houd het er eerder voor dat hij zich bij zijn medeplichtigen zal voegen, en pas op het laatste oogenblik zich naar Gwaljar zal begeven.

— Je laat hem zeker arresteeren, zoodra het toeval hem op je weg voert?

— Dat zou dwaasheid zijn! Ik heb immers volstrekt geen bewijzen tegen Nicholson! De politie zou het recht hebben om mij de vraag te stellen of ik wel goed bij mijn verstand was door den zeer geleerden heer professor zoo schandelijk te betichten? Neen, we moeten wachten tot hij het hoofd in den strop heeft gestoken — en hem dan pas goed en wel dicht-halen.

— Hoe is het eigenlijk mogelijk, dat er Engelschen aan dien diefstal meedoen?

— Dat is volstrekt niet zoo buitengewoon! Bombay, zoowel als Calcutta, krioelen, evengoed als de hoofdsteden in Europa, van allerlei internationaal gespuis, dat van roof en moord leeft! Waarschijnlijk is het plan ontworpen door een of anderen schurk in een der steden die ik zoeven noemde, en in een oogwenk is professor Nicholson daarvan in kennis gesteld langs een van die geheimzinnige snelle wegen die geheel en al ontsnappen aan de waarneming van hen die niet in zijn geheimen zijn ingewijd.

— Ik verbeeld mij dat ik den naam van O'Connor wel eens meer heb hooren noemen, tijdens een van onze avonturen, in het East End te Londen.

— Dat is zeer wel mogelijk! Het is zeer goed aan te nemen, dat het plan niet in Engelsch-Indië maar te Londen is op te uwe gezet, misschien wel door den Meester in eigen persoon, en dat hij die twee bandieten, O'Connor en

West, vooruit heeft gezonden om eens poolshoogte te nemen en de eerste maatregelen te treffen tot uitvoering van het plan. Hoe dit ook zij — wij zullen hen dwarsboomen — of ik wil geen Raffles heeten!

Twee dagen verliepen zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De beide vrienden bleven zoo dicht mogelijk in de buurt van de stad, waar zij kleine rijtoertjes maakten, om niet door de gebeurtenissen te kunnen worden overvallen.

Op den derden dag kwam een inlandsch politieagent een briefje van den hoofd-commissaris van politie brengen, waarin deze aan graaf Robertson mededeelde, dat men dien-zelfden morgen eenige verdachte individuen in de buurt van den tempel van Vishnoe had zien rondzwerven.

De kerels waren nagegaan, maar zij waren verdwenen alsof zij door den grond waren verzonken.

Dit briefje stemde Raffles tot nadenken.

De woorden welke de hoofdcommissaris gebruikt had hadden een vrees bij hem wakker geroepen, welke hij aanstonds aan Charles mededeelde.

— Ik bedenk daar, dat het volstrekt niet onmogelijk is, dat de bandieten in den werkelijken zin in den grond zijn gezonken! zeide hij, toen zij des middags aan een klein tafeltje op het terras van het hotel gezeten waren, om naar het drukke gewoel aan hun voeten te kijken.

— Hoe dat zoo? vroeg Charles verbaasd.

— Omdat de grond van Gwalior letterlijk als een molshoop doorwoeld is! Eeuwenlang hebben de priesters onder den grond tempel aan tempel aangelegd, verbonden door vrij breede gangen, waarin de Godin des Doods Kali werd aanbeden! Hier onder den grond, misschien wel onder onze voeten is de grondslag gelegd voor het latere Genootschap der Worgers! Er is hier een ware stad, met onderaardsche pleinen, straten en zelfs smalle grachten op eenige meters onder het straatpeil. Ik ben bijna zeker, dat men van verschillende huizen deze onderaardsche stad nog bereiken kan, maar het geheim daarvan wordt zorgvuldig bewaard.

— Daar valt mij iets in, riep Charles verschrikt uit.

— Laat eens hooren, zeide Raffles glimlachend.

— Voor mannen, die den weg in deze Catacomben kennen is het misschien niet onmogelijk in den Tempel van Vishnoe te komen zonder dat zij daartoe den ingang behoeven door te gaan!

— Ik had diezelfde opmerking willen maken, beste Charles hernam Raffles. Dat is inderdaad niet zoo dwaas bedacht! Het gevaar wordt er in ieder geval niet minder door!

— Gaan wij hedenmiddag nog naar den commissaris?

— Ongetwijfeld! Wij moeten weten, hoe laat wij op het appèl moeten zijn!

Na den lunch maakten de beide vrienden nog een korten rijtoer, vergezeld door Henderson, en begaven zich daarna naar het hoofdbureau van politie waar zij aanstonds bij commissaris Dalton werden toegelaten.

Raffles deelde hem zijn vermoeden dadelijk mede.

Met een gefronst voorhoofd had de commissaris toegeluisterd.

Hij schudde nu het hoofd en zeide:

— Ook ik ken het verhaal van die Catacomben, graaf, maar om u de waarheid te zeggen, heb ik het steeds voor een sage gehouden! Mocht het echter inderdaad op feiten berusten, dan zou onze taak er zeker niet gemakkelijker op worden! Het is ondoenlijk den uitgestrekte tempel geheel te onderzoeken, of er misschien hier of daar steenen los liggen, of dat er zich ergens een verborgen deur of een geheime trap bevindt! Dat werk zou weken in beslag nemen — en als wij ons niet bedriegen dan is de aanslag voor hedennacht beraamd!

— Daarvan ben ik zeker, mijnheer! Wanneer zullen wij ons naar den tempel begeven?

— Zoodra de duisternis gevallen en de drukte op straat verminderd is. Ik heb op het laatste oogenblik den hoogepriester van den tempel van onze vermoedens op de hoogte gebracht en de waardige grijsaard heeft ons dadelijk al zijn hulp toegezegd. Door zijn toedoen zullen mijn manschappen twee aan twee door een achterdeur die anders stevig gegrendeld is, in den tempel worden binnengelaten. Wij zullen gaan als zij er allen zijn. Ik heb eenige mijner meest vertrouwde brigadiers gezegd waarom het gaat en hen het bevel onzen kleine troepenmacht voorloopig toevertrouwd.

— Dan blijft ons niets anders over dan afscheid te nemen! Wij komen hier weder terug zoodra de duisternis valt!

— Afgesproken, graaf.

Raffles en Charles verwijderden zich weder. Zij gebruikten den maaltijd in het Esplanade Hotel, in de groote eetzaal, waar het tamelijk druk was.

Maar onder de gasten bevond zich niemand die ook maar in de verte gelek op professor Nicholson.

Dat was dan ook zeer onwaarschijnlijk, want op dit oogenblik zou hij zich wel bij zijn medeplichtigen bevinden.

Zoodra de duisternis gevallen was, begaf het drietal zich opnieuw naar den hoofdcommissaris van politie, die hen reeds met ongeduld wachtte. De natuur scheen de onderneming van de bandieten te willen begunstigen, want de nacht was zeer donker.

De vier mannen verlieten het bureau en richtten hun schreden naar den tempel.

Zij liepen er om heen, gingen het plantsoen binnen, werden door een paar agenten binnen-

gelaten, die het hek voor hen openden, en kwamen door een lage achterdeur in den tempel.

Deze was volkomen in duisternis gehuld, behalve wat de zaal betreft waar zich het groote ebbenhouten beeld van Vishnoe bevond.

Daar hing van de hooge zoldering een koperen olielamp in den vorm van een vliegende reiger aan drie koperen kettingen af, die een zwak licht in de groote ruimte verspreidde.

De stilte was volkomen, en toch wisten Charles en Raffles dat er in den voet van het houten beeld reeds acht of tien agenten verborgen moesten zijn.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK VI.

DE MISLUKTE ROOF.

Commissaris Dalton trad op het beeld toe, liep er om heen en ging een zeer kleine deur binnen, waardoor men in het binnenste van het houten gevaarte kon komen.

Hij ging zich overtuigen, dat zijn mannen op hun post waren.

Zij bevonden zich allen in een smalle maar zeer hooge ruimte, waar zij zeker zouden stikken, als het beeld niet hier en daar doorboord was en met de buitenlucht in verbinding stond.

Hier en daar schitterende de loop van een revolver.

De hoofdcommissaris trad weder naar buiten en zeide op fluisterenden toon:

— Alles is daar ginds in orde, graaf. Hebt gij misschien een elektrische zaklantaarn?

— Wij zijn alle drie van zulk een instrument voorzien!

— Zooveel te beter! Zoodra er onraad is, zullen wij zooveel mogelijk licht maken en ik verzoek u niet te spaarzaam om te gaan met uw kogels, want wij hebben ongetwijfeld met het laagste gespuis te doen!

— Daar kunt gij op rekenen, zeide Raffles lakoniek.

— Dan blijft mij niets anders over dan u te

verzoeken met uw vriend aan het tegenovergestelde einde van de zaal achter ginds scherm plaats te nemen. Ik zal mij met dezen heer — hierbij wees de commissaris op Henderson — achter den grooten gong dicht bij het voorportaal verschuilen!

De opperpriester bevindt zich bij de andere mannen in het plantsoen.

— En de wachts voor aan de hoofdpoot?

— Die staan op hun post!

— Zijn zij gewaarschuwd?

— Ja!

— Is hun niets bijzonders overkomen?

— In het geheel niet!

— Dan staat het ook volgens mij vast, dat de bandieten niet door den hoofdingang zullen binnendringen! Zij moeten er immers rekening mee houden, dat de twee wachten zich zullen verdedigen en alarm zullen maken. De beide mannen kunnen iedereen, daar de tempel niet aan de straat ligt, reeds op vrij verren afstand zien aankomen, en zullen zeker niet nalaten, aanstonds alarm te slaan als zij achterdocht hebben, vooral nu gij hen gewaarschuwd hebt!

— Ik ben het met u eens, graaf! Ik zelf begin over te hellen tot de meening, dat het

gevaar niet van buiten, maar van onder den grond dreigt. En nu zullen wij onze wachtposten gaan betrekken!

Zoo zacht mogelijk gingen allen hun schuilplaatsen opzoeken.

Raffles en Charles verborgen zich achter een soort kamerscherm, vervaardigd van bamboe en zwarte zijde, waarop met gouddraad kunstige figuren en exotische bloemen gestikt waren.

De stilte was nu volkomen.

De beide mannen hoorden niets dan hun zachte ademhaling.

Zoo verstreken er een paar uren, zonder dat er zich iets voordeed.

Het moest reeds lang na middernacht zijn.

De stilte was zoo groot, dat men hier zelfs de eentonige schreden hoorde van de beide Hindoes die voor de hoofpoort de wacht hielden.

Maar eensklaps hief Raffles het hoofd op.

Zijn scherp gehoor had eenige gerucht vernomen.

Het was als het krassen van een puntig voorwerp over een steen.

Nu eens hield het op, om het volgende oogenblik weder aan te vangen.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Charles Brand en fluisterde hem in:

— Dat gerucht komt van de zijde van het altaar! Ik geloof dat de volgende minuten de beslissing zullen brengen.

Nog eenige oogenblikken bleef het volkomen stil.

Maar toen klonk er een zacht knarsend geluid als van steen over steen.

Raffles keek voorzichtig om den rand van het scherm.

In de halve schemering meende hij eenige gedaanten te zien, halverwege den grond.

Zij schenen te voorschijn te komen uit een vrij groot gat in den vloer.

Weder boog hij zich tot Charles over en fluisterde toen:

— Opgelet! Het zal er op los gaan!

Nog even wachtten de beide vrienden.

Maar eensklaps ontstak Raffles zijn elektrische zaklantaarn, die een helder licht in de tempelzaal verspreidde.

Aanstands volgde Charles zijn voorbeeld.

Met de revolver in de vuist sprongen de beide vrienden te voorschijn.

Op hetzelfde oogenblik verlieten ook Dalton en Henderson hun schuilplaats.

Zij snelden op een klein troepje mannen toe, onder wie eenige inlanders, terwijl de anderen, blijkbaar Europeanen, het beneden-

gedeelte van hun gelaat door een doek verborgen hadden.

— Handen op! schreeuwde Raffles.

Doodelijk verschrikt bleven de bandieten, zes in aantal, terwijl een paar anderen het hoofd door een gat in den vloer staken, als aan den grond genageld staan.

Maar aanstands herkregen zij hun bezinning.

— Wij zijn verraden, werd er in het Engelsch geroepen. Berg je lijf — daar is de politie! Er knalden een paar revolverschoten.

Eenige bandieten hadden op Raffles en Charles aangelegd.

De kogels misten echter, daar de schutters verplicht waren in het schelle licht van de elektrische lantaarns te zien.

De agenten hadden hun schuilplaats verlaten en trachtten nu de bandieten te omsingelen, hetgeen niet zoo gemakkelijk ging, daar het groote luik in den vloer zich tegen een der wanden bleek te bevinden.

Toch slaagden zij er in, een drietal der schurken onschadelijk te maken, terwijl twee andere ernstig gewond werden door de kogels uit hun revolver.

Raffles had een der zes bandieten gegrepen, die getracht had, langs het voorportaal te ontkomen, daar de weg naar het luik was afgesneden.

— Wij moeten hen na! riep Raffles uit. De hoofdman is niet verschenen en hem juist moeten wij tot iederen prijs in handen zien te krijgen!

Een paar mannen snelden naar het luik en begonnen de trap af te dalen, die naar een onderaardsch gewelf scheen te leiden.

De commissaris van politie wilde hen op zijn beurt volgen.

Maar juist toen hij zich over de opening boog, kraakte opnieuw een schot.

Dalton bracht de rechterhand naar de borst en kreunde.

— Ik ben gewond! Bekommer u niet om mij, graaf, maar ga aanstands die ellendingen achterna! Twee mannen kunnen wel hier blijven om hulp voor mij te halen!

— De wonde is toch niet ernstig? vroeg Raffles ongerust.

— De kogel heeft het schouderblad geraakt! Maar ik zeg u, dat mij dat niet kan schelen! Tracht de bandieten in handen te krijgen, dat is alles wat ik wensch! De brigadier moet uwe bevelen onvoorwaardelijk opvolgen!

Raffles besloot dadelijk te handelen.

Als hij nog lang wachtte zou de Meester hun stellig nog ontkomen.

Hij overtuigde zich er dus vlug van, dat

de gevangen bandieten werden weggeleid en sprong toen, door Charles en Henderson gevolgd, in de opening, de agenten achterna, die reeds langs de trap waren afgedaald.

Deze trap had ongeveer tien treden en eindigde in een vrij breede gang, die op dit oogenblik slechts verlicht werd door de zaklantaarns van de drie mannen.

Voor hen uit klonken de voetstappen van de agenten die hun vooraf waren gegaan.

Het licht van de lantaarn, die een hunner in de hand hield, bewoog zich op grillige wijze.

Zoo snel zij konden gingen de drie mannen hen achterna.

Zij hadden hen spoedig ingehaald.

— Hebt gij iets gezien? vroeg Raffles aan een der mannen.

— Niets, Sahib! De schurken moeten hier in deze onderaardsche stad goed den weg kennen en wij zijn hier nimmer geweest! Gij kunt u zelf overtuigen, dat er tal van zijwegen zijn, en wie kan zeggen, of de bandieten niet reeds een dier wegen hebben gevolgd?

Inderdaad — het was bijna onmogelijk, onder deze omstandigheden de achtervolging voort te zetten!

Men bevond zich thans op een soort pleintje, waarop wel vier of vijf wegen uitkwamen, en het viel niet te zeggen, welke van die wegen door de vluchtelingen waren gevolgd.

Raffles stampvoette van woede en ongeduld.

Hij begreep dat hij de agenten aan het grootste gevaar zou blootstellen als hij hen verdeelde en hen allen een anderen weg liet inslaan.

Als zij overvallen werden, zouden de bandieten waarschijnlijk geen oogenblik aarzelen, hen allen van kant te maken.

Hij beet zich op de lippen en zeide op gedempten toon:

— Het heeft geen doel, mannen de achtervolging voort te zetten. Wij zouden dan slechts in een hinderlaag kunnen vallen, die ons allen het leven zou kunnen kosten. Deze onderaardsche stad met haar talrijke schuilplaatsen is blijkbaar zeer uitgestrekt, en wij zouden er, zelfs al vielen wij niet in handen der roovers, slechts kunnen verdwalen om een jammerlijken dood te sterven. Laat ons op onze schreden terugkeeren.

De brigadier die het troepje agenten aanvoerde, maakte geen tegenwerpingen.

Hij begreep zelf wel dat het hoogst gevaarlijk zou zijn, in dit onbekende doolhof van gangen en tunnels de achtervolging voort te zetten.

Later zou men wellicht een onderzoek in deze zonderlinge, blijkbaar slechts aan wei-

nigen bekende stad kunnen instellen.

Zwijgend werd de terugweg aanvaard, en binnen eenige minuten had men het openstaande luik, dat uit een enkelen vloersteen bleek te bestaan en door den sterken paal overeind werd gehouden, weder bereikt.

Allen klommen naar boven, en daarop lieten de agenten den vloersteen weder op zijn plaats nederdalen.

De gevangenen en de gewonden bleken gedurende dien tijd reeds te zijn weggevoerd.

Raffles en zijn metgezellen haastten zich naar het hoofdbureau van politie, waar zij vernamen dat de toestand van den gewonden hoofdcommissaris bevredigend was en dat men hem naar zijn eigen woning had kunnen overbrengen.

De gevangenen waren reeds in verzekerde bewaring gebracht.

Binnen zeer korten tijd had het gerucht van den brutalen overval zich in geheel Gwalior verspreid, en spoedig verzamelde zich een opgewonden menigte inlanders voor den tempel, vurige aanbidders van Vishnoe, die aan hunne woede en verontwaardiging luidkeels lucht gaven en de vreeselijkste bedreigingen tegen de nog onbekende tempelschenners uitten.

Het duurde lang, eer de rust in de stad terugkeerde, en nog tegen het aanbreken van den dag zwierven geloovigen in de buurt van den tempel rond, die nog steeds niet gerustgesteld waren.

Reeds den volgenden dag kwam de zaak voor den politierechter.

De drie bandieten werden aan een langdurig verhoor onderworpen.

Zij begrepen dat zij niet konden ontkennen, daar zij op heeterdaad betrapt waren, maar allen (het waren Hindoes) weigerden standvastig den naam of de verblijfplaats van hun aanvoerder en hunne andere medeplichtigen te noemen.

Raffles en zijn reisgezellen waren met de inlandsche agenten als getuigen opgeroepen.

De geheele zitting duurde nauwelijks twee uren, en aan het slot werden de gevangenen tot zware kerkerstraf veroordeeld.

Toen zij werden weggeleid onder een sterk geleide, vestigde een hunner zijn zwarte oogen doordringend en met een uitdrukking van woesten haat op het gelaat van den Grooten Onbekende en siste hem in het voorbijgaan toe:

— Gij zult u dezen dag duizendvoud berouwen, vreemdeling! Kali de Verschrikkelijke zal zich wreken, daarvan kunt gij verzekerd zijn!

Het volgend oogenblik hadden de agenten

den zwaar geboeiden Hindoe weggevoerd.

Toen de drie mannen het gerechtsgebouw verlieten, stond Raffles in gedachten verzonken eenige oogenblikken stil.

Daarop wendde hij zich met een zonderlingen glimlach op het gelaat tot Charles en zeide:

— Ik vrees dat ons reisgenot nu wel wat vergald zal worden, beste Charles!

— Hoe bedoel je dat?

— Wel, ik ben zooeven bedreigd met de wraak van de Godin der Vernietiging, de beschermvrouwe, der Thugs — en die heeren zijn niet gewend, ijdele bedreigingen te uiten! Ik geloof dat het zaak zal zijn, zolang wij hier nog in Indië vertoeven, oogen en ooren goed open te zetten!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman „de Dubec-sigaret“!

HOOFDSTUK VII.

ONRUST.

Nog denzelfden dag vertrokken de drie reizigers uit Gwaljar nadat Raffles er zich van overtuigd had, dat men maatregelen zou nemen om de onderaardsche gang, die naar het luik voerde, over een groote lengte dicht te metselen, teneinde een herhaling van een zoo brutalen overval onmogelijk te maken.

Zij vertrokken weder te paard, en gingen in westelijke richting verder, tot zij het plaatsje Sabalgahr aan de Chambal gelegen, hadden bereikt.

Raffles was gedurende de reis zonderling stilzwijgend geweest.

Waarom dacht hij?

Wat ging er in hem om?

Waarom sloeg hij bijna geen acht op het heerlijke landschap dat hen omringde?

Deze vragen stelde Charles zich, zonder er antwoord op te kunnen geven.

Blijkbaar gevoelde Raffles zich ergens door gedrukt, en toch was de hemel verrukkelijk blauw, de hitte was verminderd, daar men een grootere hoogte bereikt had, en het gebied waar men door heen trok, was wonder-schoon.

Toen de drie reizigers Sabalgahr binnenreden, vroeg Charles:

— Hadden wij eigenlijk niet te Gwaljar moeten blijven, om alles in het werk te stellen, professor Nicholson voor goed onschadelijk te maken?

— Misschien wel, antwoordde Raffles langzaam. Maar ik denk dat wij hem nog wel te zien zullen krijgen vóór wij Indië verlaten hebben. Kijk daar eens — dien fakir, zoo viel

hij plotseling zich zelf in de rede.

— Ja, ik zie hem, zeide Charles! Wat heeft hij voor bijzonders?

— Hij schijnt ons met zijn blikken te willen verslinden!

— Zoo waarlijk? Misschien aast hij wel op een groote aalmoes! hernam Charles lachend. Zal ik hem een goudstuk toewerpen?

— Ja, doe dat! Misschien bezweren wij daardoor het booze lot!

Charles haalde een gouden ropij te voorschijn en wierp dien naar den fakir, die het geldstuk in de vlucht behendig greep en een onverstaanbare heilbede scheen te prevelen.

Toen zij reeds veel verder waren, keerde Raffles zich in het zadel om, ten einde achter zich te zien.

— Hij kijkt ons nog altijd na! zeide hij op gedempten toon.

— Zijn dankbaarheid zal geen grenzen kennen! lachte Charles.

— Ja — dat zal het wel zijn.... kwam Raffles, zijn paard aansporend.

Zij volgden de dorpstraat en hielden stil voor een tamelijk groote herberg, half uit steen, half uit bamboe opgetrokken.

De waard, een kleine, verschrompelde Hindoe, kwam hun met veel strijkages tegemoet.

— Hebt gij een goede kamer voor ons, vriend? vroeg Raffles.

— Zeker, Sahib! antwoordde de man.

— En kunt gij ons een goeden maaltijd bezorgen?

— Ook dat, sahib! Gij zult over mij tevreden zijn.

De reizigers stegen af.

Een staljongen kwam toesnellen om de paarden naar den stal te brengen.

Toen hij reeds uit het gezicht verdwenen was, stond Raffles nog onbewegelijk op dezelfde plek, en keek hem na.

Charles zag hem verwonderd aan.

— Wat scheelt je, Edward? vroeg hij. Het is of je vandaag voor het eerst een Hindoe ziet! Vindt je iets bijzonders aan dien paardenjongen?

— Iets bijzonders? Neen — of misschien — heb je zijn blik gezien?

— Ik heb er niet opgelet! antwoordde Charles, wiens verbazing toenam.

— Nu — het heeft ook niets te beteekenen — misschien! mompelde Raffles. Kom, laat ons naar binnen gaan! Ik heb honger!

De reizigers traden de herberg binnen en begaven zich naar de kamer, die hun door een soort huisknecht was aangewezen.

Ook deze inlander scheen de opmerkzaamheid van Raffles tot zich te trekken, zoodat het Charles opviel, en hij zich ongerust afvroeg met welke gedachten Raffles zich bezig hield.

Gedurende den maaltijd, dien zij in dezelfde kamer gebruikten, vroeg de jonge man die zich niet langer kon inhouden:

— Vertel mij eens, Edward — wat is er met je? Waarom let je zoo bijzonder op de inlandsche bedienden, en zoo even op dien ongelukkigen fakir met zijn verminkte lichaam?

Raffles keek Charles strak aan, voor hij langzaam antwoordde:

— Ik vrees dat die lieden in dienst staan van de Worgers!

Charles slaakte een kreet van schrik, gemengd met ongeloof.

— Is je dat ernst? vroeg hij.

— Bittere ernst!

— Waarom geloof je dat?

— Omdat zij elkander de geheime teekens gaven, waarvan ik de bedoeling ken!

— En — wat leidt je daaruit af?

— Het eenige wat er uit af te leiden valt — Nicholson wil zich wreken en laat mij bespieden!

— Is dat niet wat ver gezocht? Hoe zou het mogelijk zijn dat Nicholson, die zich nog te Gwaliar moet bevinden, de bedelaars en bedienden van dit kleine stadje reeds zou hebben kunnen inlichten en instructies geven?

Raffles glimlachte.

— Het is duidelijk te zien, dat je nog niet geheel en al op de hoogte bent van de praktijken der Thugs! Een mededeeling, die de een aan den ander wil zenden, vliegt met onbegrijpelijke snelheid, ja zoo snel als een spoor-

trein door het geheele land! Des nachts geven zij elkander vuursignalen van de toppen der bergen, overdag brengen ruiters op de snelste paarden, stokers van locomotieven, treinconducteurs de berichten over! Geloof mij, ik ken hun methoden! Het was vast reeds bekend dat wij hier onzen intrek zouden nemen, nog voor wij uit het zadel gestegen waren!

Charles gelaat verkreeg een ernstige uitdrukking.

— Maar als dat zoo is, riep hij uit, dan doen wij het verstandigst, aanstonds naar de meer beschaafde streken terug te keeren!

Weder verscheen er een vage glimlach op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Dat zou weinig baten, zeide hij. Tot zelfs in Bombay en Calcutta hebben de Worgers hunne medeplichtigen. Als de politie eens alle geheimzinnige misdaden, die daar gepleegd worden, aan den dag kon brengen — en dat geschiedt zeker niet voor een twintigste gedeelte! — dan zou men zien, dat de overgrootste meerderheid op rekening van de Worgers moet worden gesteld!

— Maar laat ons dan dadelijk terugkeeren! riep de jonge man uit. Als Nicholson ontdekt dat je niet de eerste de beste Engelschman bent, die zijn plan heeft doen mislukken, maar niemand anders dan zijn doodsvijand, die hem reeds eenige malen bijna het levenslicht heeft uitgeblazen, en zijn meester, professor Shydrift, den dood heeft doen vinden, dan — —

— Stil — spreek niet zoo luid! waarschuwde Raffles op gedempten toon. Zooeven heb ik de planken in de gang hooren kraken, en het raam van onze kamer staat open — —

Raffles sprong op en trad met vlugge schreden op het venster toe. Hij boog zich voorover en wierp een blik naar buiten.

Onder het raam, in de felle zon, met den naakten rug tegen den muur geleund, zat een Hindoejongen op een strootje te kauwen, blijkbaar half in slaap en versuft door de hitte.

Voor het overige was er niemand in de buurt te zien.

Langzaam begaf Raffles zich weder naar zijn plaats aan de tafel.

Toen zeide hij, als iemand die een vast besluit heeft genomen:

— Ik keer niet terug voor ik het oogenblik daartoe gekomen acht. Wat het Lot over mij beslist heeft, dat zal zich voltrekken. Je weet dat ik fatalist ben — —

— Wij reizen dus verder?

— Zonder twijfel. Wij zullen ons reisplan afwerken, en ons daarin niet laten weerhouden door professor Nicholson. Dan zouden wij

hem al te veel eer bewijzen!

— Kunnen wij hier rekenen op gewapenden bijstand, wanneer er iets mocht gebeuren? vroeg Charles wiens onrust toenam, nu hij de reden kende van de stilzwijgendheid van zijn vriend.

— Niet al te veel! Er liggen in de buurt wel eenige garnizoenen. Wij bevinden ons op de grens van de streek, waar de Bhils en de Gounds wonen, woeste stammen, die slechts met moeite en met vertoon van macht in bedwang worden gehouden. Ik zal dan ook mijn reisplan niet tot in het hart van die streek voortzetten — dat zou zijn, den hemel verzoeken! Slechts zeer talrijke, uitnemend bewapende afdeelingen kunnen zich in die bergstreken wagen, en dan nog moeten zij er de wegen zeer goed kennen — wat met mij niet het geval is, en ik zou ons in onze omstandigheden niet gaarne toevertrouwen aan de hoede van een gids!

De beide mannen hadden nu hun maaltijd beëindigd, en stelden hun reisplannen voor den volgenden dag vast.

Zij besloten, daar de paarden volkomen uitgerust waren, dien dag tot het plaatsje Dampura, niet veel meer dan een dorp, te rijden.

De middag werd besteed aan het bezoeken der tempels en andere merkwaardigheden van het dorp, en des avonds begaven zij zich vroeg ter ruste, na er zich van verzekerd te hebben, dat de deur en het raam stevig gesloten waren, en dat hun revolvers zich onder het bereik van hun hand bevonden.

Er gebeurde echter niets, en de reizigers zetten den volgenden dag reeds vroeg hun reis voort.

Ook Charles en Henderson, door den jongen man op de hoogte gebracht, letten thans aandachtig op alle inlanders, maar zij konden volstrekt niets ontdekken, dat hun reden tot argwaan gaf.

De bevolking was hier vriendelijk en van zachtaardige inborst, het ras was schoon, de mannen waren rijzig en slank, met regelmatige trekken en Arische neuzen, glanzend haar, en schitterend witte tanden.

Het weder bleef steeds uitstekend en de warmte was op deze hoogte niet al te hevig.

De weg kronkelde door heerlijke valleien en langs snelstroomende rivieren, die alle schatplichtig waren aan de Chambal.

Laat in den avond bereikten zij het dorp Dampura, te midden van een heerlijk landschap gelegen en omgeven door hooge bergen die den einder aan alle zijden afsloten.

De reizigers zochten aanstonds een goede

herberg op, en daar zij vermoeid waren door de reis en door al het schoons, dat zij op hun weg gezien hadden, begaven zij zich vroegtijdig ter ruste.

Langzamerhand was de ongerustheid uit hun harten verdwenen.

Zij hadden gedurende den geheelen dag niets bijzonders opgemerkt, ofschoon zij nog altijd nauwkeurig acht gaven op de Inlanders, die zij tegen kwamen.

Trouwens stelde hen ook de nabijheid van het fort Ratanbluir gerust, dat op slechts weinige mijlen afstands lag, en waar een vrij talrijk garnizoen lag, voor de helft uit Engelsche soldaten bestaande.

Den volgenden dag stonden de drie reizigers vroeg op.

Het was marktdag en van heinde en verre waren de inlanders met hun landbouwproducten, de marskramers met hun zijden en geweven stoffen, hun prachtig gedreven koperwerk, hun wapens en reukwerken gekomen.

Dat alles was uitgestald op de kleine markt, welke het dorp rijk was, en die omzoomd was met rijen schoone platanen.

Het was een drukte van belang en de lucht scheen te gonzen van het stemmenrumoer.

Vol belangstelling drentelden de mannen door het gewoel, terwijl zij de stalletjes der Hindoesche kooplieden bekeken, of stil stonden voor de mat van een slangenbezweerder, die op de tonen van een dwarsfluit brilslangen uit hunne manden deed komen en hun toeren verrichtten.

Toen het bijna twaalf uur was wierp Raffles een blik op zijn horloge en zeide tot Charles:

— Wij zullen dadelijk na de lunch verder gaan, want voor het vallen van den avond wenschte ik wel te Jhaipur te zijn, waar zich een zeer schoone tempel moet bevinden, dien ik nog nooit gezien heb. Weest zoo goed, met Henderson naar de paarden te gaan zien en onze bagage te laten pakken, Charles! Ik blijf hier nog wat rondloopen, en kom over een half uur terug.

— Zul je voorzichtig zijn? vroeg de jonge man.

— Wat zou mij hier te midden van deze menigte kunnen overkomen? riep Raffles lachend uit. Ga gerust! Over een half uur ben ik immers weder bij je! Ik heb daarginds een stalletje gezien, waar zeer fraaie shawls lagen — ik ga er eenige koopen.

— Blijf niet te lang weg!

— Ik beloof het je!

De beide vrienden namen met een handdruk afscheid en Raffles zag Charles in het drukke gewoel verdwijnen.

Langzaam zette hij zijn wandeling voort, totdat hij weder voor een klein stalletje stond, waarop hij zoeven een aantal fraai bewerkte, met gouddraad bestikte shawls had gezien.

Vele koopers schenen hem echter te zijn voor geweest, want hij zag nog maar enkele doeken liggen.

Hij nam ze een voor een op en schudde toen teleurgesteld het hoofd.

De koopvrouw, een oude Hindoesche, had zijn bewegingen gevolgd en vroeg nu in gebroken Engelsch :

— Zult gij niet een van mijn shawls koopen, Sahib ?

— Dat was ik voornemens, vrouwtje, antwoordde Raffles, maar ik zie tot mijn leedwezen en ook eenigszins tot mijn verwondering, dat gij de schoonste exemplaren reeds van de hand hebt gedaan.

De verkoopster was opgestaan en zeide nu haastig :

— Als de Sahib zich de moeite zou willen geven mij even naar mijn woning te vergezellen, die niet ver hier vandaan is, dan zou ik hem nog een aantal schoone doeken kunne toonen — veel schooner dan die gij hier hebt kunnen zien !

Raffles aarzelde een oogenblik.

Plotseling kwam zijn vorige ongerustheid weder bij hem boven.

Hij keek de vrouw aandachtig aan en scheen in haar ziel te willen lezen.

Op haar gelaat was echter niets anders te bemerken dan de hebzucht van een koopvrouw, die aan een vreemdeling voor veel geld iets van haar voorraad zou willen verkoopen.

Bovendien — het was klaarlichten dag !

Hij aarzelde dus niet langer en zeide :

— Ik zal u gaarne volgen !

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven 'n glas fijne champagne!

HOOFDSTUK VIII.

IN EEN HINDERLAAG GELOKT.

De vrouw wenkte een kleinen knaap die met de handen op zijn rug nieuwsgierig stond toe te kijken, en die als eenig kleedingstuk een rooden zakdoek om de heupen droeg en gelastte hem acht te slaan op haar koopwaar.

Daarop richtte zij zich tot Raffles en zeide op onderdanigen toon :

— Ik ben tot uw dienst, Sahib !

De twee personen baanden zich een weg door het marktgedrang.

Niemand scheen acht op hen te slaan.

Raffles vroeg zich af of de vrouw hier thuis behoorde, of dat zij met haar koopwaar uit een naburige stad zou zijn gekomen.

Zij hadden het marktplein spoedig achter zich gelaten en sloegen nu een nauwe kronkelende straat in, die in de richting van het gebergte leidde.

De straat liep tamelijk omhoog, de huizen waren klein en vervallen.

De meesten waren uit bamboe gebouwd,

met rieten daken.

Vuile, spiernaakte kinderen, speelden in de goten.

Hier en daar liepen varkens knorrend rond.

Een paar bijna geheel kale honden, met lange spitse ooren en woeste oogen, snuffelden in het vuil.

Geheel aan het einde van deze straat stond de vrouw, die wat moeilijk scheen te loopen, eindelijk stil voor een vrij groot huis, aan de voorzijde voorzien van een soort luifel, die waarschijnlijk dienst moest doen om de zonnestralen te weren van de uitstalling, welke Raffles voor een der ramen zag liggen.

Ook daar lagen eenige fraaie doeken voor het raam uitgesteld, benevens eenige prachtig bewerkte dolken met ivoren greep en een krom lemnet, waarvan de scheede uit rood fluweel bestond, versierd met gouddraad en met koper beslagen.

Achter het raam zat een kleine jongen van

omstreeks tien jaren, die blijkbaar moest oppassen dat geen dieven hun begeerige handen naar de uitstalling uitstaken.

Raffles verwonderde er zich eenigszins over, dat hij zulke fraaie voorwerpen aantrof in een dorp als dit, maar hij dacht er niet verder over na.

Op den drempel keerde de vrouw zich naar hem om en zeide :

— Treedt binnen, Sahib en als gij er goed voor wilt betalen, dan zal ik u de schoonste doeken laten zien, welke men weeft van de Ganges tot aan het Himalayagebergte.

Raffles volgde de vrouw op den voet.

Hij bevond zich in een vrij ruim vertrek, dat zijn licht ontving door het raam, dat op de straat uitkwam.

Er stonden slechts een tafel van bamboe vervaardigd en een paar stoelen.

Op deze meubelen waren eenige doeken uitgespreid.

Raffles nam ze een voor een in de hand en beschouwde ze aandachtig.

Zijn gelaat toonde teleurstelling.

— Hebt gij niets anders ? vroeg hij. Dit zijn lappen, machinaal vervaardigd, zooals ik ze in Bombay en Calcutta voor een paar ropijen kan koopen.

De vrouw dacht even na en zeide toen :

— Ik zie wel dat gij een kenner zijt, Sahib ! Ik was ook niet voornemens u deze doeken te verkoopen, dat verzeker ik u ! In gindsche kast zult gij een verzameling echte shawls uit Kashmir vinden, die zelfs de gouverneur zich niet zou schamen aan zijn echtgenoot te schenken !

Onder het spreken was zij op een kast met een glazen deur toegetroten.

Zij opende deze deur en nu zag Raffles een groot aantal zeer fraaie shawls, die op de planken lagen of over koperen roeden waren heengehangen, ten einde te beletten dat er vouwen in kwamen.

Hij slaakte een kreet van bewondering en trad tot dicht voor de kast.

Hij stak zijn hand uit, ten einde een der shawls van de plank te nemen.

Maar op hetzelfde oogenblik bezweek de grond onder zijn voeten.

Achter zich hoorde hij een gillend gelach.

Hij wilde zich ergens aan vastgrijpen, maar hij had er den tijd niet toe.

Hij plofte van een vrij aanzienlijke hoogte omlaag !

Het valluik waarop hij gestaan had, klapte weer omhoog, maar voor hij den slag van het zich sluitende luik vernam, ving zijn oor het luid gejammer op van den knaap die aan het

raam had gezeten en het geheele schouwspel zwiingend scheen te hebben gevolgd.

Verdoofd door zijn val richtte Raffles zich met moeite overeind.

Het was pikdonker om hem heen.

Met de handen voor zich uittastende en zeer langzaam loopende, uit vrees dat hij in een peilloos diepen put zou kunnen storten, schuifelde Raffles vooruit.

Eindelijk stuitten zijn vingers tegen den kouden wand, die glibberig aanvoelde.

Een oogenblik stond hij stil, nog half duizelig door zijn val.

Toen begon hij langzaam langs den muur te loopen, steeds voorzichtig met zijn voeten voor zich uittastende.

Het onderaardsche hol waarin hij gevallen was, was blijkbaar zeer groot, want hij meende reeds minstens honderd stappen te hebben afgelegd, toen hij nog steeds geen hoek gevonden had.

Zijn handen tastten overal langs den ruwen steenen muur, in de hoop hier of daar een opening te ontdekken, wellicht een deur, waardoor hij zou kunnen ontkomen.

Maar zijn vingers ontmoetten niets anders dan de ruwe oppervlakte van het gesteente.

Hoe verwenschte hij nu zijn zorgeloosheid.

Het was duidelijk, dat het Hindoewijf in dienst stond van de Worgers, en dat hij in een hinderlaag gelokt was.

Nu begreep hij ook, waarom de fraaie doeken zoo plotseling van het stalletje verdwenen waren.

Zij waren niet verkocht, maar door de koopvrouw weggemoffeld, in de verwachting, dat Raffles die reeds eenige malen een begeerigen blik op de prachtige doeken had geworpen, wel zou terugkeeren en haar naar haar woning zou volgen, als zij hem zeide, dat zij daar nog schoonere shawls had.

Het bevreesde hem aanvankelijk een weinig, dat hij niets aanstonds overvallen was.

Maar spoedig begreep hij, waaraan dit was toe te schrijven.

Het was niet zeker of de overval wel gelukken zou, en nu was de gewaande koopvrouw waarschijnlijk op weg naar haar lastgevers om dezen te berichten, dat het slachtoffer in de val was gelokt.

Maar als dat zoo was, dan zou zij misschien geruimen tijd uitblijven, en zou hij wellicht gelegenheid vinden te ontsnappen.

Nieuwe hoop vervulde zijn hart.

Hij stak de hand in den zak en haalde zijn electrische lantaarn te voorschijn, die hem slechts zelden verliet.

Een bitter gevoel van teleurstelling maakte

zich van hem meester, toen hij den vinger op het knopje had gedrukt.

In de val was het gloeilampje zoowel als de kleine lens gebroken.

Hij moest dus in deze tastbare duisternis blijven.

Weer, zette hij zijn weg voort.

Niet achtende op het gevaar, begon hij hoe langer hoe sneller te loopen.

En nergens stuitte hij op een hoek.

Plotseling bleef hij opnieuw staan.

— Ik ben een domoor, mompelde hij in zich zelf. Ik had het dadelijk moeten begrijpen — de kelder waarin men mij geworpen heeft, is cirkelvormig en het is dus geen wonder dat ik geen hoek aan het vertrek vind.

Hij haalde zijn beurs uit zijn zak en legde die voor zijn voeten dicht bij den muur neder.

Toen begon hij zijn rondgang opnieuw en telde zorgvuldig zijn stappen. Hij moest er bijna tweehonderd afleggen voor zijn voet weder tegen de beurs schopte.

De kelder mat dus minstens tien meter in doorsnede.

Maar vruchteloos hadden zijn vingers langs den muur naar een uitgang getast.

Het luik weder te bereiken zou wel geheel en al onmogelijk zijn.

Wel is waar was de muur ruw, maar nergens staken de steenen zoo ver vooruit, dat de voet of de hand er houvast aan gehad zou hebben.

Bovendien wist hij volstrekt niet waar het luik zich ergens bevond.

Het kon zich even goed juist boven het midden van den put bevinden als aan een der zijden.

Raffles bracht de hand naar zijn zak.

Een zucht van verlichting ontsnapte hem.

Zijn trouwe revolver bevond zich gelukkig nog op haar plaats.

Hij opende het wapen op den tast, overtuigde zich, dat alle patronen er in zaten en liet het toen weder in zijn zak glijden.

Juist op dat oogenblik verlichtte een zeer heldere straal als een bliksemflits voor een ondeelbaar oogenblik het duistere vertrek.

Raffles moest zich de oogen met de armen beschermen, zoo verblindend was deze lichtflits geweest.

Het volgende oogenblik was alles weder in volle duisternis gehuld.

Misschien hadden zijn vijanden zich willen overtuigen of Raffles zich werkelijk in hun macht bevond.

Maar waar dat licht ergens ontstoken zou kunnen zijn, daarvan kon hij zich geen begrip vormen.

Onvermoeibaar, met eindeloos geduld, be-

gon hij opnieuw langs den wand te tasten.

Het was vruchteloos — er was geen uitgang.

Maar plotseling viel hem iets in.

Misschien was er een luik in den bodem.

Toen dacht hij pas aan zijn lucifers.

Hij haalde het doosje te voorschijn en greep een lucifer.

Bij het licht daarvan kon hij zijn gevangenis opnemen.

Het was inderdaad een cirkelvormige ruimte, ongeveer vier meter hoog.

Het luik bevond zich juist in het midden van de zoldering.

Het zwakke licht van een tweeden lucifer deed hem zien, dat er zich in den vloer eveneens een zwaar steenen luik bevond.

Hij wierp den lucifer weg en kroop er op den tast naar toe.

Maar hij had het luik nog niet bereikt, of hij gevoelde zich door een zonderlinge duizeling aangegrepen.

— Stikgas, mompelde hij zwakjes voor zich heen.

Hij trachtte zijn laatste krachten te verzamelen om het luik te bereiken, maar zij begaven hem voor hij zoover kon komen.

Zijn slapen begonnen te kloppen, duizenden sterretjes dansten voor zijn oogen — —

Toen wist hij van niets meer — —

Hoe lang deze staat van verdooving geduurd had, zou hij naderhand onmogelijk hebben kunnen zeggen.

Toen hij weder tot bewustzijn kwam en de oogen voor het eerst weder opende moest hij ze dadelijk weder sluiten, zoo schel was het licht.

Het duurde eenigen tijd voor hij ze opnieuw kon openen en zijn omgeving opnemen.

Hij bevond zich in een groote zaal, ongeveer vijftig meter lang en twintig meter breed, zonder eenig venster.

Zij werd verlicht door een honderdtal fakels, die op geregelde afstanden in ijzeren ringen tegen de muren waren bevestigd, die met een bloedroode verfstof bestreken waren.

In deze zaal bevonden zich een honderdtal Hindoes.

Zij zaten in een halven cirkel gehurkt in het midden op den aarden vloer.

Hun oogen, schitterend als karbonkels, waren op het gelaat van den Europeaan gevestigd.

Hij stond tegenover een lange tafel, met een bloedrood kleed overdekt, waaraan zeven mannen gezeten waren.

Hij, die in het midden zat, had een blanke gelaatskleur, en ofschoon zijn gezicht voor de helft door een rood masker bedekt was, had Raffles hem toch aanstonds herkend.

Het was professor Nicholson, zijn doods-vijand.

De zes andere mannen waren Hindoes, en een enkele blik was voor Raffles voldoende om hem de overtuiging te schenken, dat het leden van het Genootschap der Worgers waren en wel meer in het bijzonder hoogepriesters van Kali, de Godin des Verderfs.

Er heerschte een doodsche stilte in de groote zaal, waarvan de roode muren versierd waren met allerlei zinnebeelden, bij den eeredienst der vreeselijke Godin behoorende.

Aan zware haken waren bronzen stierenkoppen opgehangen, groote kromme zwaarden, met een blinkende kling en ivoren gevest, afschuwelijke slangen, met den kop van een vogel, uit ebbenhout gesneden, en dan de vreeselijkste versiering van allen — een rij menschenhoofden, aan de haren opgehangen, aan koperen ringen, en waarop de uitdrukking van ontzetting nog steeds te lezen was, al waren zij geheel verdroogd.

Raffles had de armen over elkaar geslagen.

Hij begreep dat zijn laatste uur weldra zou slaan en hij nam het vaste besluit zich een man te toonen, en zijn doods-vijand niet het genoegen te gunnen hem op een gebaar van angst of schrik te betrappen.

Hij had den dood reeds meermalen onder de oogen gezien en hij zou hem standvastig tegemoet weten te treden.

Nicholson was de eerste die sprak.

Zijn stem had een zonderlingen klank in de holle ruimte.

Zijn oogen schitterden met een boosaardig vuur door de gaten van zijn masker, toen hij zeide :

— John Raffles, gij hebt mijn weg nogmaals durven kruisen — gij hebt nog eergisteren een mijner grootste plannen doen mislukken — gij zult sterven.

.....

Charles was voor de paarden gaan zorgen en had Henderson last gegeven de bagage te pakken.

Toen hij hiermede gereed was en Henderson zich weder bij hem voegde was er juist een half uur verstreken.

Hij zette zich voor het eenige raam van de groote gelagkamer, om daar de terugkomst van Raffles af te wachten.

Er verliep een kwartier.

En dat eene kwartier was voor den jongen man reeds voldoende om aan een vage ongerustheid gelegenheid te geven zich van zijn gedachten meester te maken.

Hij wierp een blik op zijn horloge, verliet

zwijgend de gelagkamer en ging op den drem-pel van de herbergdeur staan.

Vandaar kon hij een gedeelte van de markt overzien.

Hij liep eenige stappen heen en weder en trad toen weder de gelagkamer binnen.

Henderson keek hem verwonderd aan en zeide :

— Gij zijt wat onrustig, mijnheer Brand ! Alles is toch in orde, naar ik hoop ?

— Ik vrees dat ik daar niet bevestigend op kan antwoorden, beste James, antwoordde Charles. Mylord zou over een half uur zijn teruggekeerd, nadat ik hem verliet en het is nu bijna een vol uur later. Je weet welke gevaren hem boven het hoofd kunnen hangen !

— Maar mijnheer Brand, dan mogen wij hier geen oogenblik blijven wachten, riep Henderson uit, terwijl hij opsprong en verbleekte. Laten wij dadelijk eens op de markt gaan zien !

— Je hebt gelijk, Henderson — mijn voor-gevoelens hebben mij niet bedrogen ! Ik had Mylord in het geheel niet alleen mogen laten ! Laten wij dadelijk gaan.

De beide mannen snelden de herberg uit en begaven zich naar de markt, waar het thans heel wat minder druk was.

Zij ondervroegen eenige Inlandsche politie-agenten en eindelijk vonden zij er een, die hun kon mededeelen dat de vreemdeling, wiens uiterlijk zij hem beschreven, met een koopvrouw in shawls gesproken en met haar de markt verlaten had.

Charles drukte de hand op het hart — een vreeselijk voorgevoel maakte zich van hem meester. Wat Henderson betreft hij stond met gebalde vuisten en uitpuilende oogen voor zich uit te staren.

— Kent gij de woning van die vrouw, vroeg Charles den politieman. Ik vrees dat onzen reisgezel een ernstig ongeluk is overkomen !

— Zij woont aan het einde van gindsche straat, Sahib ! Ik wil er u wel even heen geleiden, zeide de man.

— Zoudt gij nog niet een makker kunnen medenemen ? vroeg Charles.

— Dat mag ik niet doen, Sahib, want er is hier niet te veel politie. Als het noodig mocht zijn, dan kunt gij echter hulp krijgen !

— Laat ons dan spoedig daarheen gaan, riep Charles uit.

De agent geleidde hem naar de woning van de koopvrouw.

De drie mannen traden binnen.

Er was niemand behalve de kleine knaap, die nog altijd op zijn plaats bij het raam zat.

Er lag een angstige uitdrukking op zijn gezicht, en het scheen alsof hij zooeven geweest had.

Charles greep den jongen ruw bij den arm en schudde hem heen en weer.

— Is hier zooeven een vreemdeling geweest — een Europeaan — een blanke? vroeg hij.

De knaap antwoordde niet, maar keek Charles schuw aan.

De jonge man liet zijn arm weder los en begon opgewonden het vertrek te onderzoeken.

Voor de glazen kast stond hij een oogenblik stil.

Maar plotseling vloog de jongen op en gilte in de taal van zijn volk:

— Ga van het luik af, vreemdeling, zij zullen u dooden als gij naar beneden valt!

Als door een slang gebeten week Charles achteruit bij het hooren van dien kreet, die den knaap ondanks zichzelf ontsnapt was.

Toen trad hij weder op den jongen toe en zeide op gedempten toon:

— Het is dus waar? Hier is zooeven een vreemdeling geweest, en hij is door een geheim luik omlaag gestort?

De knaap knikte bevestigend, terwijl hij een angstigen blik om zich heen wierp.

Toen stak hij met een smeekend gebaar de handen naar Charles uit en riep:

— Verraad mij niet, vreemdeling! Zij zou mij dooden!

— Wie is die vrouw?

— Het is de zuster van mijn moeder, die eenige jaren geleden gestorven is!

Charles stond een oogenblik in beraad.

Het was nu wel duidelijk, dat Raffles in een hinderlaag was gevallen.

Maar hoe hem te bevrijden?

— Hoe brengt men dat luik in beweging? zoo wendde hij zich weder tot den knaap.

De jongen wees zwijgend naar een bijna onzichtbaar knopje, in het snijwerk van de deur verborgen.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK IX.

IN DE KLAUWEN VAN DE GODIN KALI.

Raffles had geen spier van zijn gelaat bewogen toen hij de noodlottige woorden uit den mond van zijn doodsvijand vernam.

— Ik ben in uw macht! zeide hij eenvoudig.

— En gij zult sterven, hernam Nicholson op ijskouden toon, maar — denk niet dat gij een zachten dood zult sterven! Gij zult mij leeren kennen al zult gij van die kennis niet lang plezier hebben!

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Weet gij in wiens handen gij gevallen zijt?

— Ik geloof wel het te kunnen vermoeden, antwoordde Raffles, ik bevind mij te midden van de Worgers, aanbidders van de Godin Kali, en ik moet zeggen, dat gij in hun gezelschap geen slecht figuur maakt! Gij zijt hunner waardig!

Nicholson had zich half van zijn zetel verheven, en een sissende klank kwam over zijn lippen.

Toen liet hij zich weder achterovervallen, wreef zijn dorre handen en hernam grijnzend:

— Misschien hebt gij wel gelijk! Weet gij misschien iets af van de gebruiken en de gewoonten der Thugs?

— Ja, professor! Ik heb daar een speciale studie van gemaakt!

— Dus gij weet dat hun Godin een Godin der Wraake en des Verderf is?

— Dat weet ik!

— Is het u ook bekend, dat de Thugs alles weten, alles zien en alles hooren?

— Dat schijnt wel zoo, antwoordde Raffles lakoniek.

— Zij hebben u van Gwaliar af gevolgd, gij hebt wat te luid gesproken in het dorp dat gij gisteren verlaten hebt, en van dat oogenblik af was mijn besluit genomen! Gij zijt te veel — en ik zal op vreeselijke wijze den dood van mijn leermeester wreken!

Raffles haalde de schouders op.

— Ik heb van u niet anders verwacht, zeide hij, gij kunt doen wat gij wilt! Als gij soms mocht meenen mij vrees te kunnen aanjagen, dan vergist ge U!

Nicholson antwoordde niet.

Hij riep in de Hindoesche taal eenige bevelen.

Een paar Hindoes sprongen op en grepen

Raffles vast.

Zijn armen werden met touwen op zijn rug gebonden.

Daarop verhieven alle Hindoes zich, die tot nu toe met gekruiste beenen in het midden van den vloer hadden gezeten.

Er vormde zich een stoet, voorafgegaan door de zes hoogepriesters, in hun witte slpende gewaden en met een soort gouden kroon op het hoofd, waaruit de groene kop van een nagmaakte brilslang opstak.

Raffles liep in het midden van dezen stoet. Terzijde, voor en achter hem gingen gewapende krijgers.

Zij waren allen voorzien van een lans, een krom zwaard zonder scheede en een rond koperen schild, dat aan hun linker arm hing, en dat beschilderd was met allerlei afgrijselijke voorstellingen, monsters, slangen en apen.

Langzaam schreed de stoet naar het tegenoverliggend einde van de zaal, die was afgesloten door een dof zwart gordijn.

Naarmate de sombere stoet voortschreed, onder de klanken van een schrille fluit en bamboe trommen, die met doodsbenederen geslagen werden, scheen het Raffles toe, alsof de hitte in de zaal toenam.

Toen schoof het zwarte gordijn ter zijde, en in een groote opening bijna zes meter hoog, zag Raffles het afschuwelijkste afgodsbeeld dat zijn oogen ooit aanschouwd hadden.

Het was de Godin Kali, de echtgenoot van Siva.

Het beeld was uit koper vervaardigd, dat dof glansde in het licht der fakkels.

Het gelaat van de godin vertoonde een afgrijselijke uitdrukking van onmenselijke wreedheid.

Het had drie oogen, twee op de gewone plaats en een in het midden van het voorhoofd.

In de opgeheven rechterhand hield zij een tros kronkelende slangen, in de linkerhand een kort zwaard.

De haren werden eveneens voorgesteld door walgelijke slangen, die door elkander krioelden, en langs den hals op den boezem neervielen.

Het beeld was in zittende houding afgebeeld, met gekruiste beenen.

De hitte was nu ondraaglijk geworden, en spoedig bleek Raffles wat hiervan de oor-

zaak was.

De buik van de Godin was hol, en uit die holte straalde een rossige gloed — —

In de holle, gekruiste beenen, bevond zich een vuur, hetwelk sedert eenige uren brandde, en dat het afgodsbeeld geheel en al verhit had.

Boven dit kolenvuur bevond zich een rooster, dat reeds roodgloeiend was geworden.

Nicholson was met gekruiste armen op Raffles toegetroeden.

Hij bracht zijn gelaat vlak bij het zijne en er lag een duivelsche klank in de stem, toen hij hem toesiste :

— Nu zult gij den aard van uw sterven wel begrijpen ? Gij weet zeker hoe de Worgers hun menschenoffers brachten aan de Godin Kali — gij zijt immers goed met hun gewoonte bekend ? Welnu, mijn Thugs zijn van oordeel dat gij den toorn der Godin hebt opgewekt, die slechts bezworen kan worden als zij haar u ten offer brengen !

Het dof geraas der trommels was toegenomen.

De fluiten gilden.

Ondanks zich zelf voelde Raffles een huivering langs zijn rug.

Hij zou dus een schrikkelijken dood moeten sterven, den dood door hitte !

Want niet aanstonds zouden de vlammen hem verteren, maar hij zou als het ware langzaam gebraden worden !

De hooge priesters van Kali murmelden onophoudelijk hunne geheimzinnige spreuken.

Sommige Thugs, tot godsdienstrazernij opgezweept, dansten als waanzinnigen in het rond, steeds sneller om hun eigen as draaiend.

Toen grepen, op een nieuw bevel van Nicholson, de krijgers Raffles beet.

Met geweld werd hij tot aan den voet van het afgodsbeeld gesleept.

Reeds hadden zij hem tot voor de gloeiende buikholte getrokken — — —

Plotseling kraakten er schoten !!

Een woest rumoer werd vernomen !

Nicholson slaakte een gebrul van woede. Zou nu op 't laatste oogenblik zijn wraak hem toch nog ontgaan ?

— Maakt hem af ! Slaat hem dood !

Schreeuwde hij.

Maar met een uiterste krachtinspanning had Raffles zijn boeien verbroken : hij was vrij !

Toen sprong hij op den krijger toe die reeds zijn lans geveld had om hem te doorboren, rukte het kromzwaard uit zijn gordel en hieuw hem met één geweldigen slag het hoofd van den romp.

Intusschen was een halve compagnie bereden Sipayers met Charles en Henderson voorop den tempel van de Godin Kali binnengedrongen.

Met buksen, revolvers en lansen, baanden zij zich een weg door de Thugs, die bij dozijnen tegelijk in het stof beten.

Met reuzenkracht zijn zwaard hanteerend, drong Raffles van zijn kant door de Hindoes heen.

Eenige oogenblikken later had Charles hem aan zijn borst gedrukt, snikkend en van aan-doening nauwelijks in staat te spreken !

Binnen enkele minuten was de strijd beslecht. De meeste Thugs waren dood, en de rest werd gevangen genomen en weggeleid.

Maar in het strijdgewoel was professor Nicholson spoorloos verdwenen.

De volgende aflevering bevat :

Het Geheim van Koningin Amagura

Dezer dagen verschijnt:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWĒ ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885